

ספר

זוהר תהלים השלם "בנאות ד'שא"

[תהלים כג, ב] [ר"ת: א'מרות ד'וד ש'מעון]

והוא: מזמורי תהלים עם זוהר הקדוש בלשון הקדש על כל פק ופק ופוק ופוקה עליו הסגלות המיוחדות מספר שמוש תהלים

- א. מחלק ללמוד חדשי, [לסים מידי חדש בהדשו].
- ב. לימות השנה, [לסים בשנה אחת].
- ג. מחלק ללמוד דף היומי, עם למוד דף היומי גמרא, ודף היומי זוהר הקדוש.

הלמוד זהר הקדוש עם תהלים שומעים בשמים את התהלים, שמע ישראל והתפללות שהוא מתפלל (תיקו"ז תי"מ"ג), דאפילו ישראל מתפללין ואומרים שמע ישראל, דאיהו קודשא בריך הוא אין עונה אותם וכו', וזה ה- תעודת ז'הות בשמים, ראשי תבות "ת'הלים זוהר" שמי שלומד זהר שומעים את התהלים, התפללות, והשמע ישראל, (הגר"א בתיקו"ז תקון מ"ג). ובשואה האימה רחמנא ליצקן שרדו לחיים אלו שהיו רגילים לומר כל יום פתח אליהו ז"ל בעל פה קדם התפלה, וראו בעליל שכחו גדול מאד (עדות ביעקב). ובכמה דקות שאומר תפללות אלו יכול להפך הכל לטובה ולהיות מבני עליה, לזכות ל"עיון לא ראתה אלקים זולתה יעשה למחבה לו", ויטהר נשמתו ויזכה למעלות עליונות פידוע מדברי האריז"ל.

ובלי שום ספק אם כל היהודים מנער ועד זקן ובפרט תינוקות של בית רבן בהבל פיהם הטהור יאמרו פתח אליהו כל יום, נזכה לפתח את השער לאליהו הנביא זכור לטוב שיבוא ויבשרנו, ותבא יבוא משיח צדקנו ויגאלנו, ברחמים במהרה בימינו אמן בן יהי רצון.

ובזה מקימים רצון התנא האלקי, בדאמר רבי שמעון (גיטין ס"ז): "בני שנו מדותי" - למדו תורתו, וכחו גדול, כמו שאמר: יכולני לפטור את כל העולם מן הדין. (סנהדרין). אמר רבי שמעון: אנו קיומי העולמות. (ח"ג, קב"ח). ומבאן מוסר השכל לכל אלו שהולכים לציונו הקדוש במירון ואומרים תהלים לבד בלי למוד זוה"ק [הוא עם הארץ, או שוטה, או דרדעי או ערב רב, וקלפת עמלק וטוב היה לו שלא נברא בעולם (זוה"ק, מהרח"ו, פסא מלך, הגר"א) שאינו מאמין בדברי התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי ע"ה] ולא שומעים התפללות שלהם. וכל היהודים הכשרים לומדים זוהר עם תהלים וקוראים בקול גדול, אחי ורעי בואו נתאחד בדבר גדול וקדוש זה! ועל ידי למוד הזוהר הקדוש יחד עם התהלים נצצל מכל גזרות קשות ורעות שלא תוכלנה לשלוט על עם ישראל. ונזכה במהרה לביאת משיח צדקנו ברחמים, אמן.

יצא לאור בס"ד ז' ניסן ה'תשע"ד
מפעל הזוהר העולמי סניף בת ים 0527-651911

* הלומד זוהר תהלים הנקרא "בנאות דשא" מחבר קוב"ה ושכינתיה, וזוכה לנאות דשא הוא גן עדן העליון כמבואר בזוהר (תרומוה דף קע"א).

קנייני בנייה ויגישורה בעלה ויהללה

פ"נ

הרבנית הצדקנית משכלת במעשיה
תמימה במעלותיה ובנועם מידותיה
אצילה וצנועה בהנהגותיה
מצויינת באמונת אומן כל ימיה
זאת החדירה בקדושה ובטהרה ככל צאצאיה

מרת טויבא ע"ה

בת הרה"ח

מוהר"ר חיים אליהו ביטמאן זצ"ל
מגזע הגר"א ואחיו בעל מעלות התורה התו"ט והש"ך ובעל קונטרס הספיקות זצ"ל

מחברתו הטהורה של כ"ק אדמו"ר רבי שלום יהודה גראס שליט"א מהאלמין

מזמורי תהלים עם פירושיהם בכונה

היו שגורים תמיד על לשונה

רב חילה במידת הוותרנות להרבות שלום

וביותר בהבלגה על עלבונה

תורת חסד במעונה, נדכאים ושבורי לב

אכלו ושבעו על שולחנה

טוב פעולותיה ואצילות מידותיה וכיבוד הוריה

היו לאות ולמופת ולתפארה

ויהללו בשערים מעשיה בדביקותה בעוז

בדרך רבוה"ק המסורה

ידיה שלחה לאביון ולעני פרשה כפה

בסבר פנים יפות לכל האירה

בחום ובמסירות אין קץ גידלה וחינכה

דור ישרים להאדירה

את יגונה וסבלה הרב קיבלה בדומיה

למען כבוד שמו בגבורה

עמדה לעזר ימין בעלה בכל לבבה

בעבור יוכל לעסוק בעבוה"ק בתדירה

העתירה שפכה לבה ונפשה מול קונה

זכתה לראות מרביצי תורה כשאפתה הטהורה

הזדככה ביסורים קשים והשיבה נשמתה ליוצרה בת שבעים שנה

ביום ב' בהעלותך י"א סיון תשע"ג לפ"ק

ת נ צ ב"ה

שם אמה אלטע יוטא

הספר הקדוש הזה נדפס לטובת נשמת הרבנית מרת טויבא בת רבי חיים אליהו ע"ה ת.נ.צ.ב.ה.

פֶּתַח הַשֵּׁעַר

כתב המרח"ו זי"ע, מה שאמר הנביא ירמיהו (ד' כ"ד), "וְכָל הַגְּבֻעוֹת הַתְּקַלְקְלוּ" אלו הבחורים התלמידים הקטנים שרואים את מלמדיהם שאינם רוצים ללמוד זה"ק ותורת הסוד, על כן גבועות אלו נתקלקלו ולבם שרש פורה ראש ולענה ועלתה בהם חלודת טיט ורפש לכפור בחכמת האמת ... ואין ספק כי לא יהיה להם חלק בעולם הבא כנזכר בזהר. ועוד כתב שם, כי הכל תלוי בעסק החכמה הזאת, ומניעתנו מלהתעסק בה היא גורמת אחר ועכוב בנין בית מקדשנו ותפארתנו המקנה ונקרא "הדר הכרמל", כמו שאמר הכתוב (שיר השירים ז' ו'): "ראשך עליך ככרמל" ... כי אין לו להקדוש ברוך הוא קורת רוח בעולמו, אלא כאשר עוסקים בחכמה זו.

רואים שקדי לזכות ליראת שמים טהורה, שידע שפלות עצמו, מקרחים ללמוד זוהר הקדוש, ובכך נצלים מקלקולים וכפירות, וזוכים להכיר גדלות הבורא יתברך שמו, וכאשר כל ישראל יעסקו בלימוד הזהר הקדוש מיד נגאלים וניצלים מחבלי משיתח. וכל עקר ביאת האדם לעולם הזה הוא כדי שילמד את הלימוד הקדוש הזה. ובאמת כבר הרעיא מהימנא [הוא משה רבנו ע"ה] מצוה אותנו ללמוד זוהר הקדוש דווקא, כי תורת הרשב"י מאיר עד סוף הדורות, וצריך ללמוד ללא הפסק ולא לתת מנוחה לקדוש ברוך הוא עד שיגאלנו (זוהר פנחס ר"ט).

אין מי שיעזר למשה להוציא השכינה מגלותה

וכתוב בזהר (בראשית כ"ח עמוד ב'): ובגין דא משה לא מית ואדם אתקרי איהו. ובגיגיה אתמר בגלותא בתנאה, ולאדם לא מצא עזר אלא כלהו כנגדו. וכן עמודא דאמצעייתא אתמר ביה ולאדם לא מצא עזר דאפיק שכינתיה מן גלותא, הדא הוא דכתיב (שמות ב') "ויפן כה וכה וירא כי אין איש". ומשה איהו בדיוקניה ממש, דאתמר ביה "לא מצא עזר כנגדו".

[באור: ולכן משה לא מת, והוא נקרא אדם, ובגללו נאמר בגלות האחרונה, ולאדם לא מצא עזר, אלא כלם כנגדו. וכן נאמר בעמוד האמצעי, ולאדם לא מצא עזר, שיוציא שכינה מהגלות. זהו שכתוב (שמות ב') "ויפן כה וכה וירא כי אין איש". ומשה הוא בדמותו ממש, שנאמר בו לא מצא עזר כנגדו].

אין מי שיעזר לז"א להוציא שכינתו מן הגלות

ובאר במקדש מלך: וממשיך רבי שמעון בר יוחאי לבאר, שהבחינה של משה רבינו אינה זזה מן השכינה בגלות, ועל זה נאמר בגלות האחרונה, שהקדוש ברוך

הוא, לא מצא תלמידי חכמים שיהיו עזר למשה בגלות, אלא כלם נחשבים כאלו הם כנגדו, לפי שאינם עוסקים בסודות התורה, לסייע לתקון השכינה. ונאמר בו, ולאדם לא מצא עזר כנגדו, פרוש לא מצא הקדוש ברוך הוא מי שיעזר לזעיר אנפיו, להוציא את שכינתו מן הגלות.

ענין זה של גזרות התורה שהיו בעוונותינו הרבים מאין יצאו, כי אין דבר בלא שרש. וסוד זה "זאת חקת התורה" ותרגומו 'דא גזירת אורייתא'

וּנְצִיג גַּם כֵּן עוֹד מִדְּבַרֵי הַרְמַח"ל: (אגרת פ"ו) (למהר"י בסאו):

וְזֶה לְשׁוֹנוֹ... עֲנִין זֶה שֶׁל גְּזֵרוֹת הַתּוֹרָה שֶׁהֵיוּ בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבֵּים מֵאִין יֵצְאוּ, כִּי אֵין דְּבַר בְּלֹא שֶׁרֶשׁ. וְסוּד זֶה "זֹאת חֻקַּת הַתּוֹרָה" וְתַרְגוּמוֹ 'דָּא גְזִירַת אִוְרִיתָא', וְנוֹדַע שְׂכָאן נִרְמַז עֲנִין זֶה. וְסוּד הַדְּבַר הוּא מִמֶּשׁ עֲנִין הַפֶּרָה הָאֲדָמָה, שֶׁהַשְּׂכִינָה מוֹסְרַת עֲצָמָה לְשֶׁרֶפֶת הַדִּין הַחֹזֵק לְהַצִּיל אֶת יִשְׂרָאֵל, וְהִיא הַנִּתְנַת לְטַהֲרַת טַמְאִים שְׂאִין לָהֶם טַהֲרָה אֲלֵא הִיא. הֵם הַנְּטַמְאִים בְּטַמְאָה הַיּוֹתֵר תְּקִיפָה - דְּהִינוּ טַמְאֵת מַת, שְׁלֹכֵן אֵין לָהֶם תְּקוּן אֲלֵא זֶה... וְהָאֲמַת, כִּי הַגִּדְר לְזֶה הוּא שֶׁיְהִיוּ יִשְׂרָאֵל מְמִיתִים עֲצָמָם עַל דְּבַרֵי תּוֹרָה, וְלֹכֵן נֵאֱמַר "זֹאת הַתּוֹרָה אֲדָם כִּי יָמוֹת בְּאֵהֶל" כְּמוֹ שֶׁדָּרְשׁוּ ז"ל. וְעַל כֵּן הוֹשֵׁם זֶה הַפְּסוּק לְדָרֵשׁ כֵּן בְּפֶרֶשׁה זֹאת וְלֹא בְּפֶרֶשׁה אַחֲרָת... וְעַתָּה אָמַת הוּא וְדָאֵי, שְׂקֻטְרוּג גְּדוּל נִתְעוֹרֵר עַל יִשְׂרָאֵל וְהִיתָה צְרִיכָה הַתּוֹרָה לְמַסֵּר עַל יִשְׂרָאֵל ח"ו אֶפְּלוּ לְשֶׁרֶפָה, לֹא תַעֲלֶה וְלֹא תָבוֹא... וְהָאֲמַת, כִּי בְּמִקּוּמוֹת הָאֵלֶּה הִיוּ יְדוּעַ מַה שֶׁנִּכְתַּב בְּזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ, שֶׁבְּאֲמַצְעוֹת סֶפֶר הַזוֹהַר אֶפְשֵׁר לְזַכּוֹת לְצֵאת מֵהַגְּלוּת בְּרַחֲמִים, דְּהִינוּ לְלֹא יִסּוּרֵי חֲבַלֵי מְשִׁיחַ.

וּבְסִפְרוֹ אֲדִיר בְּמָרוֹם (אדרא רבא) "תְּנִיָּא אָמַר ר' שְׁמַעוֹן לְחֻבְרַיָּא עַד אֵימַת נְתִיב בְּקִיָּמָא דְּחַד סַמְכָא" מִן הַתְּקוּנִים הַגְּדוּלִים שֶׁנִּתְקַנּוּ בְּעוֹלָם הִיָּה סֶפֶר הַזוֹהַר... (זוהר נשא קכ"ד): וּבְגַלְל שְׁעֵתִידִים יִשְׂרָאֵל לְטַעַם מַעֲפָ חַיִּים שֶׁהוּא סֶפֶר הַזוֹהַר הַזֶּה, יֵצְאוּ בְּזַכּוֹתָ מֵהַגְּלוּת בְּרַחֲמִים... וְנִמְצָא שְׁבַרְיַחַת רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּר יוֹחָאֵי עֲשֵׂתָה עֲנִין הַתְּבָה, שֶׁבְּסוּדָה נַעֲשֶׂה הַזוֹהַר, אֲשֶׁר בּוּ נִכְלְלוּ כָּל הַשְּׂשִׁים רְבוּא נִשְׁמַתִּין, כְּמִזְכֵּר בְּתַקּוּנִים. וְאֵז נִחְשָׁב זֶה לְבְרִיחָה כְּלָלִית לְכָל יִשְׂרָאֵל, עַד שֶׁבְּסוּף הַיָּמִים לֹא יֵצְטָרֵף אֲלֵא יֵצִיאָה. וְזֶהוּ שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה נב, יב): "כִּי לֹא בְּחַפְזוֹן תִּצְאוּ, וּבְמִנוּסָה לֹא תִלְכוּן, כִּי הוֹלֵךְ לְפָנֶיכֶם ה' וּמֵאֲסַפְכֶם אֶלְקֵי יִשְׂרָאֵל" ... וְהָאֲמַת, כִּי סֶפֶר הַזוֹהַר נִשְׂאָר אַחֲרָיו (אחרי רשב"י) לְבְרָכָה, שֶׁכָּל מִי שֶׁיִּתְדַבֵּק בּוּ נִקְרָא שְׁבוּרַח מִן הַסְּטָרָא אַחֲרָא, עַד שֶׁלֹּא יֵצְטָרֵף לוֹ (בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים) אֲלֵא יֵצִיאָה. וְאוֹדִיעֵךְ מַה תּוֹעֲלַת נִמְצָא בְּזֶה. וְהָאֲמַת כִּי תוֹעֲלַת גְּדוּל הוּא, כִּי הוּא הַצְּלָה מִחֲבַלֵי מְשִׁיחַ... וְעַל כֵּן גַּם בְּרִיחַת מֹשֶׁה וְרַשְׁב"י הִיוּ עַל יְדֵי הַגְּזֵרָה. וְכִיּוֹן שֶׁבְּבְרִיחָה זֹאת נַעֲשֶׂה סֶפֶר הַזוֹהַר, הִנֵּה כָּבֵר עֲנִין הַתְּבָה קִים וְעוֹמֵד לְכָל מִי שֶׁיִּזְדַּמֵּן אֲלָיו, דְּהִינוּ: הַנְּדַבֵּק בְּסֶפֶר הַזוֹהַר כָּבֵר מִגִּיעַ לְ"אֵימָא" וְיֵצֵא מִן הַסְּטָרָא אַחֲרָא, וְאֵין צְרִיף לוֹ חֲבַלֵי מְשִׁיחַ, כְּמִזְכֵּר בְּרַעֲיָא מֵהֵימְנָא פְּרִשְׁתָּ נְשָׂא, בְּעִנִּין שֶׁהִבְאֵתִי לְמַעֲלָה בְּתַחֲלָה. וְהִנֵּה, עִם כָּל זֶה, לֹא נִתְגַּלָּה הַזוֹהַר אֲלֵא בְּזַמַּן הַרְבֵּה אַחֲרֵי הַעֲשׂוֹתוֹ, כִּי הִלֵּא הַפְּעֻלָּה הַזֹּאת אֵינָה צְרִיכָה לְהִמְצָא אֲלֵא בְּזַמְנָהּ, פְּרוּשׁ: שֶׁיִּבְרַחוּ יִשְׂרָאֵל בְּסוּד הַזוֹהַר

הזה, כי פעלתו אינו אלא בסוף יומיא בדרך דמלכא משיחא (בסוף הימים, בדרורו של מלך המשיח), עכ"ל"ק.

דור שבן דוד בא, חכמת האמת - הכל ילמדו בה כמו שלומדים תהלים

הרי אנחנו רואים כי בזה תלוי כל גאולתינו ופדות נפשנו, וכמו שאמר מרן הרי"ח הטוב ברוח קדשו לפני למעלה ממאה שנה - **כי לעתיד הכל ילמדו בה [בחכמת האמת] כמו שלומדים תהלים.**

אמרו ח"ל (סנהדרין צז): **דור שבן דוד בא, האמת תהא נעדרת, ובאר שם בספר בנייהו בן יהיזע [למרן הרי"ח הטוב זי"ע] וזל"ק: והאמת נעדרת, כלומר חכמת האמת הוא חלק הסוד, תרבה, והעוסקים יהיו עדרים עדרים בלמוד הקבלה. אי נמי, עתה (בזמנו לפני למעלה ממאה שנה), יש אנשים פרטיים לומדים קבלה, כל אחד בקרן זוית בסתר, אבל לעתיד, הכל ילמדו בה כמו שלומדים תהלים, ותמצאם עדרים עדרים בבית המדרש. עכ"ל"ק. ובה זכינו שראים שנתקימה נבואתו בדרגו ממש.**

הלומד את האדרא הרשב"י בא מעטר ויושב כמלך בראש

כמו שכתוב הצה"ק המקבל רבי אברהם אזולאי זיע"א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשכנא" (שגפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), **וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עד כאן לשון קדשו. האם יש שמחה גדולה מזו בודאי שכדאי לעשות סעודת מצוה. ואין שום ספק כאשר יבקש כל בקשה שהוא, בזכות הלמוד בזוה"ק, יזכה שתתקבל תפלתו. כמו שמבאר בכתבי האר"י מוכבא (שער הפסוקים - ספר שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח'ברים מ'קשיבים ל'קולך השמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות, על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה. (ספר זכותיה דרשב"י)**

ועתה בכל רגע ובכל מקום שתלמדו זוהר תהלים מתקשרים ומתחברים לנשמות הרשב"י ודוד המלך ע"ה, וזוכים לישועות נפלאות נסים מעל הטבע (הרמ"ז), ובודאי הרשב"י ודוד המלך ע"ה יכירו לכם טובה ותושפעו ממקור הברכות, שהזוה"ק מגן ומציל מכל הצרות ומונע פגועים ואסונות. **וכל מי שעניניו בראשו ועדיו בר דעה, רוצי ויחטוף ויאחז באילן החיים האמתיים.**

אחינו כל בית ישראל - הביאו ברכה אל ביתכם ובכל רגע תוכלו להתקשר לנשמת הרשב"י - ובודאי הרשב"י זי"ע יכיר לכם טובה ותושפעו ממקור הברכות, שכידוע שהזהר הקדוש מגן ומציל מכל הצרות ומונע פגועים ואסונות - ובפרט בדר האחרון הזה שמצפים כבר בכליון עינים לגאולה השלימה - וכבר הבטיח הרע"א מהימנא: **"בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי"** אשר על כן אחינו הסהורים חושו

וְהִצִּילוּ אֶת עַם יִשְׂרָאֵל לְהַדְבִּק בְּלִימוּד הַזֹּהָר הַקָּדוֹשׁ, וּבְדַאי הַמְּשִׁיחַ וְהַרְשָׁב"י, יִמְלִיצוּ טוֹב בְּמִרוּמֵי, עַל כָּל הַלּוֹמְדִים, וְנוֹשֵׁעַ תְּשׁוּעַת עוֹלָמִים כּוֹלְנוּ לְ-הַ מְצַפִּים.

זֶה הַדְּבָר שְׂבוּ תְּלוּי כָּל גְּאוּלְתֵינוּ וּפְדוּת נַפְשֵנוּ

על כֵּן, יְהוּדִים יְקָרִים, תִּנּוּ לְמוֹד לְשֵׁם שְׁמַיִם, הַקָּרִיבוּ מִדְּקוּתֵיכֶם לְמַעַן הַשְׁכִּינָה הַקָּדוֹשָׁה, לְעִשׂוֹת נַחַת רוּחַ לְיוֹצְרֵנוּ, לְגֵרֵם לְפְדוּת נַפְשֵנוּ, וְנִלְךְ כְּלָנוּ כְּאֶחָד יַחַד לְקַבֵּל אֶת אֹר פְּנֵי מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן.

זוהר זהיו לאחדים

הקדמה לספר זוהר תהלים

בזה תלוי כל גאולתינו ופדות נפשנו

לְתַבְרַךְ ה' וְיִתְנַשֵּׂא הָאָדוֹן, אֲלֹקֵי הָעֲלִיּוֹנִים לְפָארוֹ הַתְּחַתּוֹנִים, אֲשֶׁר דָּוִד נִאֶמַן לְרָאוֹ וַיִּשְׁמַחוּ. וְאוֹדָה אֶת ה' בְּתוֹךְ קֹהֵל וְעֵדָה שֶׁהִחֲנִי וְהִגִּיעֲנִי לְרֵאוֹת אֶת סֵפֶר "זוהר תהלים" על מעלת אמירת תהלים וזוהר, תמידים כסדרם לטהרת הלב ולהתם כל פשע, ובזה יתעוררו ויתלהבו הלבבות ברשפי אש שלהבת י-ה אהבת ה' יתברך שמו לעד, כי בזה תלוי כל גאולתינו ופדות נפשנו, כמו שאמר מרן הרי"ח הטוב ברוח קדשו לפני למעלה ממאה שנה - כי לעתיד הכל ילמדו בה [בחכמת האמת] כמו שלומדים תהלים.

אמרו חז"ל (סנהדרין צז): דור שבן דוד בא, האמת תהא נעדרת, וביאר שם בספר בניהו בן יהוידע [למרן הרי"ח הטוב זי"ע] וזל"ק: והאמת נעדרת, כלומר חכמת האמת הוא חלק הסוד, תרבה, והעוסקים יהיו עדרים עדרים בלימוד הקבלה. אי נמי, עתה (בזמנו לפני למעלה ממאה שנה), יש אנשים פרטיים לומדים קבלה, כל אחד בקרן זוית בסתר, אבל לעתיד, הכל ילמדו בה כמו שלומדים תהלים, ותמצאם עדרים עדרים בבית המדרש. עכ"ל. וב"ה זכינו שרואים שנתקיימה נבואתו בדורנו ממש.

זאת ועוד נתקיים פסקו שכתב לכל ישראל, וזל"ק: מִזְמַן אֲשֶׁר הִצִּיץ וַיִּרַח אוֹר יְקָרוֹת שֶׁל שְׁנֵי מְאוֹרוֹת הַגְּדוֹלִים סֵפֶר הַתְּקוּנִים וְסֵפֶר הַזְּהַר קִיְמוּ וְקָבְלוּ הַיְהוּדִים קֹהֵל עֵדַת יִשְׂרָאֵל לְהַחֲזִיק בְּלִמּוּד הַקְּדוֹשׁ שֶׁל הַתְּקוּנִים וְהַזְּהַר יְחִיד וְרַבִּים מְנַעַר וְעַד זְקוּן, וְהִגָּם דָּאִין לְאֵל יָדָם לְהַשִּׁיג וּלְהַבִּין סוּד אֲמֵרוֹת טְהוֹרוֹת שֶׁבְּסִפְרֵים הַקְּדוּשִׁים הָאֵלֶּה אֵף עַל פִּי כֹן שׁוֹתִים בְּצִמָּא אֶת דְּבָרֵיהֶם וּמִתְלַבְּיִין בְּקוֹרֵי אֶתְנָן מְאֹד מְאֹד. (רַבְּנּוּ יוֹסֵף חַיִּים, הַבֵּן אִישׁ חַי, בְּהַקְדַּמַת הַתְּקוּנִים בְּנִיחָו).

וכתב בספר שבחי הר"ן מברסלב (אות יט), וזל"ק: בבואם למערת רבי שמעון בן יוחאי אזי בני הנעורים עסקו בתפלה ובלמוד זהר כאשר פקד עליהם הוא זכרונו לברכה, וממנו לא ראו שום דבר, רק היה שמח עד מאד. ובכל עת בא אצל האישי שהיה עמו ואמר לו: אשריך וכו', ובלילה הלך מחדר לחדר, והזהיר אותם לומר זהר וכו' וכיוצא, והוא בעצמו לא אמר כלום, רק היה הולך ומנגן בעצמו והיה בשמחה גדולה עד אור היום, וכשהאיר היום עמד בטלית ותפליו והתפלל כמה שעות, עכ"ל.

ורבנו הקדוש יצחק איזיק יחיאל ספרין מקומרנה, כתב בספרו נוצר חסד, (פרק ד' משנה כ'), וז"ל: ק: ולו עמי שומע לי בדור הזה שהמיונות גובר היו לומדין עם תינוק בן תשעה שנים ספר הזה והתקונים להגות בהם והיה יראת חטאו קודמת לחכמתו ויתקים. וכך היה רוכש יראת שמים במקום חכמה חיצונית.

למוד ספר הזהר נשגב מאד, אפלו אם שונה בו שגיאות הרבה הוא חשוב לפני הקדוש ברוך הוא ודומה לתינוק קטן שאינו יודע דבר ומדבר חציין של תבות בלעגי שפה, ואביו ואמו יצחקו לו ישמחו לקולו, כך יושב בשמים ישחק וישמח אפלו אין דעתו משגת

למוד ספר הזהר נשגב מאד לטהר ולקדש הנפש, ואפלו אי לא ידע מאי קאמר ושונה בו שגיאות הרבה הוא חשוב לפני הקדוש ברוך הוא כדכתיב (שיר השירים א, ד) ודגלו עלי אהבה וכו', הא למה הדבר דומה, לתינוק קטן שאינו יודע דבר ומדבר חציין של תבות בלעגי שפה, ואביו ואמו יצחקו לו ישמחו לקולו, כך יושב בשמים ישחק וישמח כשהאיש הישראלי יש לו חבה בתורה ורוצה ללמוד אף אין דעתו משגת. (פלא יועץ, ערך זהר)

נערים קטנים ילמדו מסוד השם

רבי שמעון בן יוחאי בעצמו אמר, שנערים קטנים ילמדו מסוד השם. (אור החמה)

כל אחינו בית ישראל יקבעו למוד בספר הזהר הקדוש יחד עשיר ואביון קטן וגדול שם הוא

הבה נקוה כי באפן כזה כל אחינו בית ישראל יקבעו למוד בספר הזהר הקדוש יחד עשיר ואביון קטן וגדול שם הוא. (הקדמת הרבנים לזהר דפוס גרבה)

מה טוב ומה נעים אם ישתדלו לקבע חבורות ללמוד הזהר בפרט לעת כזאת אשר ניצוצי הגאולה החלו לפרח עלינו להשתדל בלמוד הקדוש הזה המסגל לביאת משיח צדקנו

ומה טוב ומה נעים אם ישתדלו לקבע חבורות ללמוד הזהר ובפרט לעת כזאת אשר ניצוצי הגאולה החלו לפרח עלינו להשתדל בלמוד הקדוש הזה המסגל לביאת משיח צדקנו פאשר דבר בקדשו אליהו הנביא זכור לטוב לרעיא מהימנא דבהאי ספר הזהר יתפרקו מן גלותא וביה יפקו מן גלותא. והשם יחיש גאלתנו בביאת משיח צדקנו בעגלא ובזמן קריב במהרה בימינו אמן. (הקדמת הרבנים לזהר דפוס גרבה)

כָּל יִשְׂרָאֵל מְחִיבִים לְלַמֵּד בְּסֵפֶר הַתּוֹרָה שֶׁל רִשְׁבִי, אֶחָד גָּאוֹן, אֶחָד רַב גְּדוֹל, אֶחָד חָכֵם, אֶחָד הַמוֹן, אֶחָד קָטָן שֶׁהֵגִיעַ לְחַנוּף

אֲשֶׁר עַל כֵּן כָּל יִשְׂרָאֵל מְחִיבִים לְלַמֵּד בְּסֵפֶר הַתּוֹרָה הַזֶּה שֶׁל רִשְׁבִי, אֶחָד גָּאוֹן, אֶחָד רַב גְּדוֹל, אֶחָד חָכֵם, אֶחָד הַמוֹן, אֶחָד קָטָן שֶׁהֵגִיעַ לְחַנוּף, בְּעֵתִים מְזֻמָּנִים וּמְקֻשָּׁרִים אֲשֶׁר הֵמָּה מְסֻדְרִים דְּבַר יוֹם בְּיוֹמוֹ מֵרֵאשִׁית חֲדָשׁ אֶלּוּל עַד מִנְחַת יוֹם הַכַּפּוּרִים נֶחְתָּם עַת עֲקֻדָּת יִצְחָק לְקֶרֶב הַגָּאֹלָה וַיְהִי נִצּוּלִים מִכָּל פְּגָעִים רָעִים.

(תקוני הזוהר, כגו הירק הקדמת המחבר)

מְקַטְנִים עַד גְּדוֹלִים חִיבִים לְלַמֵּד זֶהר הַקְּדוֹשׁ

הַתּוֹרָה נִתְּנָה לְלַמֵּד וּלְלַמֵּד בְּכַדִּי שְׁכֵלְם יוֹדְעִים מְקַטְנִים עַד גְּדוֹלִים דַּעַת הַשֵּׁם, וְגַם מְצִינּוֹ בְּהַרְבֵּה סִפְרֵי מְקַבְּלִים שְׁמִזְזֵהִירִים עַל לְמוּד חֲכָמָה זֹ שְׁכָל אָדָם חִיב לְלַמֵּד אוֹתָהּ.

(רבי יצחק בן צבי אשכנזי, טהרת הקדוש, קמ"ז)

הַלְוָאי לֹא הָיוּ מְקַלִּין גְּדוֹלֵי הַדּוֹר בְּלְמוּד הַחֲכָמָה הַקְּדוּשָׁה - וְהַלְוָאי הָיוּ מְלַמְדִין דָּרָךְ לְתַלְמִידֵיהֶם לְעֵסֶק בַּחֲכָמָה הַלְוִי

וְאוֹמֵר אֲנִי, הַלְוָאי שֶׁלֹּא הָיוּ מְקַלִּין גְּדוֹלֵי הַדּוֹר בְּלְמוּד הַחֲכָמָה הַקְּדוּשָׁה וְהַלְוָאי הָיוּ מְלַמְדִין דָּרָךְ לְתַלְמִידֵיהֶם לְעֵסֶק בַּחֲכָמָה הַלְוִי, אֲזִי בּוֹדָאי לֹא הָיָה שׁוֹם הַרְמַת רֵאשׁ לַחֲכָמוֹת הַחִיצוֹנִיּוֹת וְהָיוּ כָּל הַחֲכָמוֹת נִדְחִים מִפְּנֵיהֶם כְּמוֹ שֶׁנִּדְחָה הַחֲשׂוֹף מִפְּנֵי הָאוֹר. אִךְ שְׁעוֹנוֹתָיו גָּרְמוּ שֶׁגַּם כְּמָה וְכְמָה מְצַדִּיקֵי הַדּוֹר סָגְרוּ אֶת דַּלְתֵי הַחֲכָמָה בְּפָנֵי פְּרֻחֵי הַכֶּהֱנָה וְאָמְרוּ שֶׁלֹּא יִלְמְדוּ עַד שִׁיְהִי בְּעַלֵי מְדֻרְגָה וְרוּחַ הַקְּדוֹשׁ וְהֵנָּה עֵבוֹר זֶה נִשְׁאָרְנוּ עֲרָמִים מִן הַחֲכָמָה הַקְּדוּשָׁה וְנִתְגַּבֵּר בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים חֲשֻׁכוֹת הַחֲכָמוֹת הַחִיצוֹנִיּוֹת הַכֶּסֶל בַּחֲשׂוֹף הוֹלֵךְ וּבְמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ "וַיֹּאמֶר אֱלֹקִים יְהִי אֹר" וַיֹּאֵר לָנוּ.

(מורנו הרב צבי אלימלך מדינוב, מענו גנים, פרק א' אות ה')

מִי יִתֵּן שִׁיתְחִילוּ לְלַמֵּד עִם הַצֹּאן קְדוּשִׁים כְּשֶׁהֵם עֵדִין בְּנֵי 9-10 שָׁנִים, סִפְר הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ, וְהָיָה בּוֹדָאי הַגָּאֹלָה בְּקֶרֶב בְּלִי שׁוֹם חֲבָלֵי מְשִׁיחַ

מִי יִתֵּן וְהָיָה שִׁיתְחִילוּ לְלַמֵּד עִם הַצֹּאן קְדוּשִׁים כְּשֶׁהֵם עֵדִין בְּקֻטְנוֹתָם בֶּן ט' וְי' שָׁנִים סִפְר הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ... וְהָיוּ בּוֹדָאי הַגָּאֹלָה בְּקֶרֶב בְּלִי שׁוֹם חֲבָלֵי מְשִׁיחַ.

(ספר סגלת ישראל להגאון הצדיק רבי שבתי ליפשיץ - מערכת ז' אות ה')

וְכָל הַצַּדִּיקִים הַקְּדוּשִׁים בְּעַלֵי רוּחַ הַקּוֹדֵשׁ אָמְרוּ אֶת דְּבָרִים כְּדֵי לְקַיֵּם דְּבַרֵי הַרִשְׁבִי עַלֵי הַשְּׁלוֹם שְׁכַתָּב בְּזֶהר הַקְּדוֹשׁ פְּרֻשַׁת וַיֹּאֵר (דף קיח.), וזל"ק:

קרוב לימות המשיח, אפלו נערים ידעו נסתרות

אמר לוןא רבי שמעון לית רעותא דקודשא בריה הוא בדיא דיתגלי כל כף לעלמא, וכד יהא קריב ליומי משיחא אפילו רבי דעלמא זמינין לאשכחא טמירין דחכמתא ולמנדע" ביה קצין וחושבנין, ובההוא זמנא אתגליא לכלא.

[תרגום ללשון הקדש]: אמר להם רבי שמעון אין רצונו של הקדוש ברוך הוא בזה שיתגלה לעולם כל כף, וכשיהיה קרוב לימות המשיח אפלו נערים שבעולם עתידים למצא נסתרות של החכמה ולדעת על ידו קצים וחשבונות, ובאותו הזמן יתגלה לכל. (זהר הקדוש פרשת וירא דף קיח.)

וכתב רבי נחמן זיע"א בספרו לקוטי מוהר"ן (קמא תורה נו, ד), וזל"ק: ודע, שהתורה המלכש תוף ההסתרה שבתוף הסתרה, היא תורה גבוה דיקא, הינו סתרי תורה. כי מחמת שהיא צריכה להתלבש במקומות נמוכים כאלו, הינו אצל אלו שעברו הרבה, עד שנסתר מהם בהסתרה שבתוף הסתרה, על כן חשב השם יתברך מחשבות לבלי להלביש שם פשוטי תורה, לבל יוכלו הקלפות לינק משם הרבה, ויהיה הפגם גדול

א. אמר לון רבי שמעון. רצה לומר לרבי יהודה ולרבי יוסי. עין שם בדברי הזהר בתחלת הענין (דף קטו).

ב. לית רעותא דקודשא בריה הוא בדיא דיתגלי וכו' רצה לומר שהקדוש ברוך הוא אינו רוצה שיתגלה זמן הגאולה, עין שם בדברי הזהר לעיל.

ג. אפילו רבי דעלמא זמינין לאשכחא טמירין וכו' פרוש אפלו נערים קטנים שבעולם, ימצאו טמירין, נסתרות של חכמה מסודות התורה, כי אז יתמלא הארץ דעה, (אדרת אליהו).

ד. לאשכחא טמירין ימצאו אוצרות ספרים חשובים מסודות התורה, (דרף אמת אות ה').

ה. ולמנדע ביה פרוש ולידע באותה החכמה (אדרת אליהו).

ו. ביה קצין וחושבנין פרוש למנדע קצין דגאולה וחושבנין של ימי הגלות, שיתגלה אפלו לנערים. (ניצוצי אורות אות ג' בשם הרב בוגלו).

ז. ובההוא זמנא אתגליא לכלא רצה לומר, קרוב לימות המשיח יתגלה סודות התורה לכל, כי זה קאי על מה שכתוב לעיל וכד יהא קריב ליומי משיחא וכו'.

ועין מה שכתב מורינו הרב אברהם אזולאי זכותו יגן עלינו בהקדמתו לספר אור החמה (בדף הראשון טור ג') וזה לשונו: ומצאתי כתוב כי מה שנגזר למעלה שלא יתעסקו בחכמת האמת בגלוי, היה לזמן קצוב עד תשלום שנת ה' (אלפים) ר"נ, ומשם ואילך יקרא דרא בתראה והתורה הגזרה והרשות נתונה להתעסק בספר הזהר.

מצוה מן המבחר שיתעסקו בריבים גדולים וקטנים

עוד כתב שם וזה לשונו: ומשנת ה' (אלפים) ש' ליצירה מצוה מן המבחר שיתעסקו בריבים גדולים וקטנים.

עוד כתב שם וזה לשונו: ואחר שבזכות זה עתיד לבוא מלך המשיח, ולא בזכות אחר, אין ראוי להתרשל, ומי שחננו האל ונגע ומצא והשתדל וזכה להשיג חלק החכמה המשוג בעולם הזה, זכה לטעם בעולם הזה קצת מתענוג העולם הבא.

אור החמה [להרב אזולאי] כתב שכן אמר רבי שמעון בן יוחאי בעצמו, שנערים קטנים ילמדו מסוד השם עין שם.

מאד. על כן הוא מסתיר ומלביש שם תורה גבוה דיקא, סתרי תורה, שהיא תורת ה' בעצמה. כְּדִי שְׁלֵא יוֹכְלוּ הַקְּלָפוֹת לִינֵק מִשֵּׁם הַרְבֵּה. בְּבַחֲיִנַת (שמות י"ב): "וְעַבְרָתִי בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם, אֲנִי וְלֹא מִלְאָךְ, אֲנִי וְלֹא הַשְּׁלִיט, אֲנִי ה' וְלֹא" וכו'. כִּי בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם שָׁשָׂם מְקוֹם הַקְּלָפוֹת מְאֹד, עַל כֵּן שָׁם דִּיקָא מְלַבֵּשׁ וּמְסַתֵּר הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּעֶצְמוֹ הֵינּוּ תוֹרַת ה' מִמֶּשֶׁ. סַתְרֵי תוֹרָה. עַל כֵּן דִּיקָא מֵהַסְתֵּרָה שְׁבַתוֹף הַסְתֵּרָה, כְּשִׁחוּזֵר וּמֵהַפְּכָה לְדַעַת, נַעֲשֶׂה מִמֶּנָּה דִּיקָא תוֹרַת ה' מִמֶּשֶׁ. כִּי שָׁם נִסְתֵּר תוֹרַת ה', סַתְרֵי תוֹרָה כְּנ"ל.

רואים מדבריו הקדושים שדוקא בדור החשוך שלנו שכל כך נמצא בהסתרה רוחנית גדולה אי אפשר לגאול אותו אלא על ידי שלומדים ומלמדים סתרי תורה עד שמהפכן לדעת, בכך נגאלים גם היהודים הרחוקים ביותר.

וכידוע דוד המלך ע"ה כתב את כל ספר התהלים ברוח הקודש עד שכל אחד יכול לכוין ולמצוא בו את כל מבוקשו הפרטי בכל הנושאים, וקראו דוד המלך "זמירות היו לי חקר", מפני שמזמר את כל הקוצים והרשעים והמקטרגים, ובמיוחד לדור האחרון והשפל שהרשב"י הכין את הזוהר הקדוש, למען הכרית הקוצים והקליפות כמו שידוע כי לומדי הזוהר הקדוש נקראים מחצדי חקלא, כלומר שהם מתקני השכינה הקדושה ומנקים ומטהרים את ישראל ומבדילים אותם מהערב רב ומכל הרשעים, כי עכשיו זהו זמן הבירור הטהור והקדוש, וכמו שאמרו בזוהר בראשית פרשת וישלח (דף קעט). על דוד המלך ע"ה, וזה לשונו: **בֹּא רֵאָה, בְּשִׁירִים וּתְשַׁבְּחוֹת הִלְלוּ שְׁאֵמַר דָּוִד יֵשׁ בָּהּ סוּדוֹת וּדְבָרִים עֲלִיוֹנִים בְּסוּדוֹת הַחֲכָמָה, מִשׁוּם שְׁכֻלָם נִאֲמָרוּ בְרוּחַ הַקְּדוֹשׁ, שִׁהְיָה שׁוֹרָה רֹחַ הַקְּדוֹשׁ עַל דָּוִד וְהָיָה אוֹמֵר שִׁירָה, וְלִכּוֹן כָּלֵם נִאֲמָרוּ בְּסוּדוֹת הַחֲכָמָה.**

וגנותי על העיר הזאת להושיעה למעני ולמען דוד עבדי

ואמרו בזוהר הקדוש שבחו של דוד מלכא משיחא זי"ע (בראשית פרשת מקץ דף קצ"ג ע"ב), בֹּא רֵאָה, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, בְּשִׁבִיל הַצְּדִיקִים, אֵף עַל גַּב שְׁפָרְעֵנוֹת נִגְזְרָה עַל הָעוֹלָם, הִיא מִתְעַכְכֶּת בְּגִלְגָּלָם וְלֹא שׁוֹלֵטָת עַל הָעוֹלָם. כֹּל יְמֵי דָוִד הַמֶּלֶךְ הִתְקַיְּמָה הָאָרֶץ בְּגִלְגָּלוֹ. לְאַחַר שְׁמַת, הִתְקַיְּמָה בְּזִכְרוֹתוֹ, שְׁכָתוֹב (מלכים ב' כ') **"וְגִנּוֹתֵי עַל הָעִיר הַזֹּאת לְהוֹשִׁיעָה לְמַעְנֵי וּלְמַעַן דָּוִד עַבְדִּי"**, ע"כ. הַתְּבוּנָה אַחֵי הַיֵּטֵב בְּדַבְרֵי קְדוּשׁוֹ שֶׁל זוֹהַר הַזֶּה, כִּמְהָ גְדוֹל הַזְכוּת שֶׁל אֲדוֹנָיו דָּוִד הַמַּעֲ"ה זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ וְעַכְ"ל, וְלִכּוֹן רְאוּי לָנוּ לְהִתְפַּלֵּל שֶׁבְּזִכְרוֹתוֹ שְׁאֵמַר מִזְמוֹרִים אֵלּוּ לְפָנָיִךְ תִּצְלֵנוּ מִכָּל צָרָה, וְנִהְיָה מִיִּשְׁבִּיִם לְשִׁקְטֵי וְשְׁאֲנָנִים לְעַבּוֹדְתֶיךָ אֲמוֹן סְלֵה.

וכתב המקובל האלוקי רבנו הרב יעקב צמח זי"ע (בהקדמתו לעץ חיים), וזל"ק: **למוד** הזהר הקדוש בזמן הזה נצרך לנו מאד להגן ולהציל אותנו נגד כל רע, כי גלוי החכמה זאת עתה בדורות גרועות הוא. כְּדִי שִׁהְיָה לָנוּ מִגֵּן עֵתָה לְאַחַז בְּלֻבָב שְׁלָם לְאַבְיָנוּ שֶׁבְּשִׁמְיָם, כִּי אוֹתָן דּוֹרוֹת קוֹדְמִים הָיוּ אֲנָשֵׁי מַעֲשֵׂה וְחִסְדִּים וְהַמַּעֲשִׂים טוֹבִים הָיוּ מִצִּילֵינוּ אוֹתָן מִפְּנֵי הַמְּקַטְרְגִּים. עֵתָה רְחוּקִים אָנוּ מִשְׂרָשׁ הָעֲלִיוֹן כְּמוֹ הַשְּׂמֵרִים בְּתוֹךְ הַחֲבִיּוֹת. מִי יִגַּן עֲלֵינוּ אִם לֹא קְרִיאוֹתֵינוּ בְּחֲכָמָה הַזֹּאת.

ואמרו חז"ל במדרש רבה והביא רש"י הקדוש את דברי המדרש (רש"י, בראשית פרק ט פסוק יב), על הפסוק: "וַיֹּאמֶר אֱלֹקִים זֹאת אוֹת הַבְּרִית אֲשֶׁר אָנִי נֹתֵן בֵּינִי וּבֵינֵיכֶם וּבֵין כָּל נֶפֶשׁ חַיָּה אֲשֶׁר אֲתֶכֶם לְדֹרֹת עוֹלָם": וזל"ק: **לדרת עולם** - נכתב חסר, שיש דורות שלא הוצרכו לאות, לפי שצדיקים גמורים היו, כמו **דורו של חזקיהו מלך יהודה ודורו של רבי שמעון בן יוחאי**, עכ"ל. דורו של חזקיהו מלך יהודה הוא מבני בניו של דוד המלך ע"ה יחד עם רבי שמעון בר יוחאי ע"ה מגינים על העולם ולא צריך את אות הקשת, מכאן יש רמז בחז"ל שבחיבור התהלים עם הזוהר הקדוש יש הגנה על עם ישראל ומביא גאולה לעולם. **כִּי אֵין דְּבַר בְּעוֹלָם שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְפַעַל בּוּ עַל יְדֵי לְמוּד הַזּוֹהַר הַקְּדוֹשׁ, וְלְמוּד זֶה עוֹשֶׂה נַחַת רוּחַ גְּדוֹל בְּיוֹתֵר בְּשָׂמַיִם, כִּי גְלוּתֵינוּ הָאֲרָכָה וְהִיסוּרִים הַנּוֹרְאִים שֶׁל עִם יִשְׂרָאֵל הֵם לְמַטְרָה אַחַת, לְבַלְתֵּי יָדַח מִמֶּנּוּ נִדְחָ, כְּמוֹ שֶׁכָּתַב הַגָּאוֹן הַקְּדוֹשׁ רַבִּי יַעֲקֹב מְלִיסָא זי"ע בְּסִפְרוֹ "צְרוּר הַמּוֹר" עַל שִׁיר הַשִּׁירִים (פְּרָק ד ב)** "שִׁנְיָהּ כְּעֵדֶר הַקְּצוּבוֹת שְׁעָלוּ מִן הַרְחֵצָה שְׁכָלָם מִתְאַיְמוֹת וְשִׁכְלָה אֵין בָּהֶם", וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: "שִׁנְיָהּ כְּעֵדֶר הַקְּצוּבוֹת" כִּי הַגְּלוּת וְהִיסוּרֵין הַבָּאִים עַל יִשְׂרָאֵל הַכֹּל נִרְמַז בְּמַעֲשֵׂי אֲבוֹת כְּמוֹבָא בְּמִדְרַשׁ (רַבָּה וְיִשְׁלַח פְּרָשָׁה ע"ה סִימָן י"ג) עַל הַפְּסוּק: "וְרוּחַ תְּשִׂימוּ בֵּין עֵדֶר וּבֵין עֵדֶר" (בְּרֵאשִׁית ל ב טז), דְּהֵינּוּ שְׂיִהְיֶה רֶוַח בֵּין צְרוּתֵיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל, וְזֶהוּ כּוֹנְנָתוֹ כְּאֵן שִׁנְיָהּ פְּרוּשׁ אֲכֻלְיָהּ, הַצְּרוּת וְהִיסוּרִים שְׁמִכְלִים אוֹתָהּ הֵן כְּעֵדֶר הַקְּצוּבוֹת, כְּאֲשֶׁר נִקְצְבוּ עַל פִּי הַעֲדָרִים שֶׁשְׁלַח יַעֲקֹב לַעֲשׂוֹ כֵּן הוּא שְׁעָלוּ, שְׂיִסוּרִים עוֹלָיִם וּמִסְתַּלְקִים מִן הַרְחֵצָה, כְּשִׁרוּחֵצִים אֶת כֶּתֶם הָעוֹנוֹת, כִּי נֶאֱמָרִים הֵם בְּשִׁלְחוֹתָן, שְׁכָלָם מִתְאַיְמוֹת, סִבַּת שְׁלִיחַת הִיסוּרִים הוּא, בְּכַדִּי לְזַכֵּר אֶת יִשְׂרָאֵל, שְׂיִהְיֶה מְחַבְּרִים לְהַשְׁכִּינָה, [מִתְאַיִם הוּא מְלִשׁוֹן חֲבוּר], וְכֵן אָמְרוּ בְּמִדְרַשׁ, שְׂיִשְׂרָאֵל הֵם מְתַאֲמִים לְהַשְׁכִּינָה, [וּכְנַסַּת יִשְׂרָאֵל נִקְרָאת יוֹנְתֵי תַמְתֵּי וּדְרָשׁוּ חז"ל תַּמְתֵּי מְלִשׁוֹן תַּאֲוֵמְתִי, כְּמוֹ תַאֲוֵמִים הַמְּחוּבְּרִים הַמְּרַגִּישִׁים אַחַד אֶת הַשְּׁנַיִן], וְשִׁכְלָה אֵין בָּהֶם בְּכַדִּי שְׁלָא יָדַח מִמֶּנּוּ נִדְחָ, וְעַל יְדֵי יִסוּרִים כָּלָם יִזְדַּכְּכוּ וְיִתְחַבְּרוּ לְהַשְׁכִּינָה הַקְּדוֹשָׁה, וְשׁוּם שְׁכוּל לֹא יִהְיֶה בָּהֶם עַכ"ל. וּבְאֻמַּת זֹהֵי כָּל הַתְּכֵלִית שֶׁל אֲרִיכַת הַגְּלוּת לְבַלְתֵּי יָדַח מִמֶּנּוּ נִדְחָ, וְכְמוֹ שְׂיִרְדֵּת יִשְׂרָאֵל לְגָלוּת מִצְרַיִם הִיָּה כְּדִי לְתַקֵּן הַנִּיצוּצוֹת הַקְּדוּשִׁים שְׁנִפְּלוּ שָׁם, כֵּן הוּא בְּגָלוּתֵנוּ זֹאת, כָּל כְּבֹד הַשְּׁעֵבּוּד הוּא לָזָה, כִּי עַל יְדֵי הִיסוּרִים מִתְמַרְקִים הָעוֹנוֹת. אַךְ יְדוּעַ כִּי כְּבֹר הַבְּטַחְנוּ דְּעַל יְדֵי לְמוּד כָּל פְּרַד"ס הַתּוֹרָה וּבְפִרְט לְמוּד הַזּוֹהַר הַקְּדוֹשׁ לֹא יִצְטָרְכוּ נִסְיוֹן וְלֹא יִסוּרִים וְהֵם מְצַלִּיחִים וּמְכַרְרִים הַנִּיצוּצוֹת הַקְּדוּשׁוֹת בְּאַהֲבָה, וְכַדְבְּרֵי הָאוֹר הַחַיִּים הַקְּדוֹשׁ (פְּרִשְׁת וַיְחִי), וְהַרְמֹח"ל הַקְּדוֹשׁ, בְּכַמָּה מְקוֹמוֹת וּבְסִפְרוֹ שְׁעָרֵי הַרְמֹח"ל כְּתַב בֵּיתֵר שֵׁאת, וּזל"ק:

... על כן, עיקר מה שצריך האדם להיות משכיל, הוא ענין קדושתו יתברך המתפשטת בעולמו, **שישראל נתקדשו בה** - מה ענין הקדושה הזאת, ומה הם דרכיה, ואיך מתפשטת, ואיך מזדמנים לקראתה **להתקדש בה כראוי**. ומי שיראה זה, יראה באמת **איך כל הבריאה כולה לא נבראת אלא בשביל זה**. והיינו "בראשית" - בשביל ישראל שנקראו ראשית" (ויק"ר לו, ד). ויראה בהדיא **כי כל העולם לא נברא אלא לפי שנתאוה הקב"ה להשרות קדושתו על ישראל**, וכמה הכנות גדולות הכין לענין זה. כי ודאי שצריך שישראל יהיו ראויים לה, ואינם ראויים לה **אם כן ישמרו כל התורה**

והמצוות בכל דקדוקיהם ופרטותיהם, ומשמרת למשמרת שלה בכל חומרותיה, כי בזה תלוי הכל.

אבל כמה דרכים הכין לזה הענין, וכמה גלגולים גדולים, בכמה חכמה עמוקה, בהיות צופה כל העתידות. ורצה לתת יצר הרע, לנסות בו בני האדם. ומפני שהיו עתידיים לחטוא, זימן מתחילה כמה גלגולים גדולים, **עד שבסוף הכל יתקנו ישראל תיקון גמור. ותהיה קדושה זאת מתפשטת בהם לנצח נצחים.** וזהו ענין האהבה הגדולה **שבין הקב"ה וישראל.** והנה מי שאינו יודע דברים אלה, נקרא שהוא הולך כעיוור באפילה, כי אינו יודע כלום על מה הוא חי, על מה מתקיים העולם, וכל שכן על מה עומד העולם כולו.

ועל זה היו צועקים חז"ל "אוי להם לבריות שרואות ואינם יודעות מה רואות, עומדות ואינם יודעות על מה עומדות" (חגיגה יב, ע"ב). כי אין זה כבודו של מקום ברוך הוא, ולא שבחם של ישראל. הא למה זה דומה: למלך שאוהב אחד מעבדיו, ועושה בעבורו כמה דברים גדולים בעבור אהבתו, הייטב בעיניו שלא יהיה העבד ההוא שם בלבו לכל הדברים הרבים האלה, ולא ירצה אפילו דלעת מה עשה לו. כן הדבר הזה, **כי באמת, כל העולם ומלואו אינו עומד אלא על האהבה שהקב"ה אוהב את ישראל.** ואם ישראל אינם שמים לב לראות דבר גדול כזה, הייטב בעיני ה'?

זהו הטעם שרשב"י צווח כל כך על זה, וקורא לעוסקים בפשט התורה, שהם ישינים בתרדמה, כי אינם פוקחים עיניהם כלל לראות באהבה שהקב"ה אוהב אותם, כאילו הם ח"ו כפויי טובה אליו. ועוד, שאינם רואים ואינם יודעים דרך הקדושה כלל, ואת הדבקות בו יתברך. **והרי התורה מצוה ואומר "ובו תדבק"** (דברים י, כ). ואף על פי שפירשו על המתדבק בתלמדי חכם, אבל סוף סוף אין מקרא יוצא מידי פשוטו. **והאמת, שצריכים ישראל לידבק בו ממש בדביקות גמור,** לדעת דרכיו המיוחדים על פי קדושתו, וללכת בהם. והנה על כן אמרו: "שיר השירים - קדש קדשים" (שה"ש רבה, סוף הפתיחה). כי הוא מיוסד ממש על זה הענין, ומפרש האהבה הזאת, וכל ההשתדלות שמשתדל הקב"ה להתדבק בקדושתו עם ישראל, **שישראל צריכים להקביל כנגד זה תשוקה אליו יתברך, להתדבק בדביקות ממש, עכ"ל.** (ועיין בספר זוהר הכרת הטוב)

וכאשר ידבקו ישראל הקדושים והטהורים בזוהר הקדוש, כהבטחת הרעיא מהימנא ע"ה, ירבה הדעת דקדושה ואהבת דודים והשראת השכינה הקדושה, וכמאמר הזוהר הקדוש על הפסוק: (שמות פרק ב' ו') "ותפתח ותראהו את היקל והנה נער בכה ותחמל עליו ותאמר מילדי העברים זה", ואומר (הושע פרק יא א) "כי נער ישאל ואהבהו וממזרים קראתי לבני", נער ישאל ואהבהו על ידי למוד הזוהר הקדוש ישאל ננערים מעפר, וזוכים לואוהבהו, (שמות פרק ב' כג) "ויזעקו ותעל שועתם אל האלהים מן העבדה", ותעל שועתם אל האלהים, **לגוים דין ולישראל אהבה ורחמים כדאיתא בזוה"ק** (בראשית כ"ו), וז"ל: **ומיד פשיצאו ישראל מהגלות, העם הקדוש לחוד, מיד נהר שיהיה חרב ויבש נאמר בו ונהר יצא מעדן, זה ו', להשקות את הגן. ונהר - זה העמוד האמצעי. יצא מעדן - זו אמת העליונה. להשקות את הגן - זו שכינה תחתונה.**

שְׁבָאוֹתוֹ זְמַן נֶאֱמַר בְּמִשְׁהָ וּבִישְׁרָאֵל (שם נח) אֵץ תִּתְעַנֵּג עַל ה'. בְּעַנְג, שֶׁהוּא ע' עֲדָן, ו' נְהַר, ג' גֵּן. וְיִתְקִים הַכְּתוּב (שמות טו) אֵץ יִשִּׁיר מִשֶּׁה וְגו'. שֶׁר לֹא נֶאֱמַר, אֵלָא יִשִּׁיר. וְיִתְהַפֵּךְ לְעַרְב רַב עַנְ"ג לְגַ"ע, וְלֵאמֹת הָעוֹלָם עוֹבְדֵי עֲכוּ"ם, כְּמוֹ שֶׁפָּרְעָה וְהַמְצָרִים שִׁפְּרַח בָּהֶם שַׁחִין אֲבַעְבוּעוֹת, אֲבָל לְיִשְׂרָאֵל יִהְיֶה עַנְ"ג.

וְאָמְרוּ בְּמִדְרָשׁ (רַבָּה דְּבָרִים פְּרָשָׁה ב' פְּסָקָה כג) דְּבַר אַחַר אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר כְּשֶׁנִּגְאָלוּ יִשְׂרָאֵל מִמְצָרִים לֹא נִגְאָלוּ אֶלָּא מִתּוֹךְ חֲמִשָּׁה דְּבָרִים אֵלּוּ, מִתּוֹךְ צָרָה, וּמִתּוֹךְ תְּשׁוּבָה, וּמִתּוֹךְ זְכוּת אָבוֹת, וּמִתּוֹךְ רַחֲמִים, וּמִתּוֹךְ הַקָּץ. מִתּוֹךְ צָרָה דְּכִתִּיב, (שמות ב) "וַיֹּאמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל", מִתּוֹךְ תְּשׁוּבָה דְּכִתִּיב (שם) "וַתַּעַל שׁוֹעֲתָם", מִתּוֹךְ זְכוּת אָבוֹת דְּכִתִּיב, "וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת בְּרִיתוֹ", וּמִתּוֹךְ רַחֲמִים דְּכִתִּיב, "וַיִּרְא אֱלֹהִים אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל", מִתּוֹךְ הַקָּץ "וַיִּדַע אֱלֹהִים", וְאֵף לְעֵתִיד לְבוֹא אִין נִגְאָלִים אֶלָּא מִתּוֹךְ חֲמִשָּׁה דְּבָרִים הַלְלוּ, מִתּוֹךְ צָרָה דְּכִתִּיב "בְּצַר לָךְ", הֲרִי מִתּוֹךְ צָרָה, "וַיִּשְׁבֹּת עַד ה' אֱלֹהֶיךָ" הֲרִי מִתּוֹךְ תְּשׁוּבָה, "כִּי אֵל רַחוּם ה' אֱלֹהֶיךָ" הֲרִי מִתּוֹךְ רַחֲמִים, "וְלֹא יִשְׁכַּח אֶת בְּרִית אֲבֹתֶיךָ" הֲרִי מִתּוֹךְ זְכוּת אָבוֹת, "וּמִצְאוּךָ כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים" הֲרִי מִתּוֹךְ הַקָּץ, וְדוֹד פֶּרַשׁ אוֹתָן (תהלים קו) "וַיִּרְא בְּצַר לָהֶם" הֲרִי מִתּוֹךְ צָרָה, "בְּשִׁמְעוּ אֶת רִנָּתָם" הֲרִי מִתּוֹךְ תְּשׁוּבָה, "וַיִּזְכֹּר לָהֶם בְּרִיתוֹ" הֲרִי מִתּוֹךְ זְכוּת אָבוֹת, "וַיִּתֵּן אוֹתָם לְרַחֲמִים" הֲרִי מִתּוֹךְ רַחֲמִים, (שם) "הוֹשִׁיעֵנו אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וְקַבְּצֵנוּ וְהַצִּילֵנוּ מִן הַגּוֹיִם" הֲרִי מִתּוֹךְ הַקָּץ, עכ"ל. **וּבְלִמּוֹד הַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ אָנוּ נִגְאָלִים, כִּי בְּכַחוֹ לְבַרֵּר נִיצוּצֵי הַקְּדוּשָׁה מִתּוֹךְ הַקְּלִפּוֹת, וְלִקְרַב אֶת הַגְּאוּלָּה, וְכִידוּעַ כָּל עֲכוּב הַגְּאוּלָּה הוּא הֵיחֵד וְאוֹתָם הַנְּשַׁמּוֹת דּוֹרְשׁוֹת לְהוֹצִיא אוֹתָם מִתּוֹךְ הַקְּלִפּוֹת, וְכֵן כָּל הַיְסוּדִים רַחֲמֵנָא לִיְצֵלָן בְּאִים מִחֲמַת זֶה, וְלִמּוֹד הַזֹּהַר ק יָכוֹל לְבַרֵּר נִיצוּצֵי הַקְּדוּשָׁה הַנִּמְצָאִים בְּעוֹמֵק הַקְּלִפָּה מֵה שְׂאִין כּוֹחַ בְּשִׂאָר לְמוֹדִים לְעִשׂוֹת, [כְּדֵאִיתָא בְּלִיקוּטֵי מוֹהֲרָן (קמא תורה נ"ז, ד) וְעַל יְדֵי זֶה נִזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ בְּרַכָּה יִשׁוּעָה וְקְדוּשָׁה עַל עַם יִשְׂרָאֵל, וְעוֹד מוֹסִיף וְאוֹמֵר הַרְבַּ בְּנֵיהוּ יִשְׁטַכְר שְׂמוֹאֲלֵי "וַאֲפִילוּ יְלָדִים קְטַנִּים בְּתִלְמוּד תּוֹרָה תִּינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבִּין צְרִיכִים לְעַסֵּק בְּזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ וְלֹא לְפַחַד, כִּי אֲדַרְבָּה בְּלִמּוּדֵם מְסִירִים אֶת הַפַּחַד מֵעַם יִשְׂרָאֵל, אֲפִילוּ נְשִׁים צְדָקְנִיּוֹת יִגְרְסוּ בְּזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ וַיָּבֵא מִזֶּה רַק טוֹב, וְהֵיחֵד זֶה שְׁלוֹם אָמוֹן, עכ"ל. וְכִשְׁהָאוֹר הַפְּנִימִי מִתְגַּלֵּה מִתְקִים "מִים רַבִּים לֹא יוֹכְלוּ לְכַבּוֹת אֶת הָאֵהָבָה", "שְׁלֵהֲבֵתָּ-ה", "וְהִשִּׁיבוּ וְחִיו", "וְאוֹתָם הַדְּבָקִים בְּה' אֱלֹקֵיכֶם חַיִּים כְּלַכֶּם הַיּוֹם".**

וְהִנֵּה, זְכִינוּ שְׁסַפֵּר הַזֹּהַר מִצוּי לְכָל אָדָם בְּכָל קְצוֹת תְּבִל, כְּמוֹ שֶׁאָמַר הַרְשֵׁב"י בְּזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ שֶׁהַחֲכָמָה הַזֹּאת צְרִיכָה לְהַמְצִיא לְכָלל יִשְׂרָאֵל בְּסוֹף הַיָּמִים, בְּדוֹרוֹ שֶׁל מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ, כְּלוֹמַר בְּדוֹרְנוּ אָנוּ, וְלָכֵן מְשִׁמִּים מְעוֹרְרִים וּמְזַכִּים אֶת יִשְׂרָאֵל בְּלִמּוּד הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה, וְקִבְּעוּ גְדוּלֵי יִשְׂרָאֵל, שֶׁנִּכְוֵן לְכָל יְהוּדֵי שִׁיקְבַע לְעַצְמוֹ אֲפִילוּ קְרִיאָה שֶׁל דְּבַר מוֹעֵט בְּסִפֵּר הַזֹּהַר מִדֵּי יוֹם, וּבְכַךְ יוֹכֵל בְּעֵזְרַת ה' לְדַבֵּק בְּסִפֵּר הַזֹּהַר. וְהֲרִי יָדוּעַ שֶׁסִּפֵּר הַזֹּהַר מְמַרֵּק אֶת נְשִׁמַת הָאָדָם מִכָּל דְּבַר רָע, וְהַקְּרִיאָה בּוֹ הִיא סְגוּלָה לְכָל הַיְשׁוּעוֹת וְהַהֲצִלּוֹת.

וְעַתָּה הַבֵּאנוּ לְפָנֵיכֶם אֶת הַחִיבוֹר הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה לְקִיּוֹם דְּבָרֵי הַנְּבִיא יַחְזַקְאֵל (פרק לו, ז. 20-כב): וְאוֹתָהּ בְּוֹ אָדָם קַח לָךְ עֵץ אֶחָד וְכָתַב עָלָיו לְיְהוָה וְלִבְנֵי יִשְׂרָאֵל חֲבָרְיוֹ

ולקח עץ אחד וכתוב עליו ליוסף עץ אפרים וכל בית ישראל חברים. וקרב אתם אחד אל אחד לך לעץ אחד והיו לאחדים בידך... ועבדי דוד מלך עליהם ורועה אחד יהיה לכלם ובמשפטי ילכו וחקתי ישמרו ועשו אותם. וישבו על הארץ אשר נתתי לעבדי ליעקב אשר ישבו בה אבותיכם וישבו עליה המה ובניהם ובני בניהם עד עולם וידוד עבדי נשיא להם לעולם. וקרתי להם ברית שלום ברית עולם יהיה אותם ונתתים והרביתי אותם ונתתי את מקדשי בתוכם לעולם. ולקיים את דברי התנא האלוקי אשר ביקש "בני שנו מידותי" (גיטין ס"ז), ובה תלויה כל הגאולה, כדאמרו חז"ל (בבא בתרא דף ח' ע"א) "דכתיב גם כי יתנו בגוים עתה אקבצם ויחלו מעט ממשא מלך ושרים אמר עולא פסוק זה בלשון ארמית נאמר אי תנו כולוהו עתה אקבצם". ומה נמלצו לחכי דברי הזוהר בהקדמת התיקונים (דף י"ז), והמשכילים יזהירו אלין רבי שמעון בן יוחאי וחבריו וכו' כד עבדו האי חיבורא אסתמכו עליה לעילא וכו', ומצדיקי הרבים ביה [שרבים יצדיקו את עצמם ע"י...], יהון נפישין ככוכבים לעולם ועד דלא אחשיך נהורא דלהון לעולם ועד, ובה תתקיים נבואת הרשב"י שבדור של משיח אפילו תינוקות של בית רבן ידעו סודות התורה, למען ילמדו מנער ועד זקן מדן ועד באר שבע, ובכך נזכה ברצות ה' להיות כדורו של חזקיהו המלך (ב"ק י"ד). שביקש הקב"ה לעשותו משיח, ועליו נאמר הפסוק "חובל עול מפני שמו", פירוש חובל ונחרב עולו של סנחריב מפני השמן של חזקיהו בבית המדרש שלמדו תורה מדן ועד באר שבע, כן יזכה ה' על ידי כבודכם להרבות כבוד שמים וכבוד התורה, לאחוז בזכותיה דבר יוחאי למען יעתיר בעדינו שנזכה לגאולה השלימה בקרוב, "אשריך ישראל מי כמוך עם נושע בה' מגן עזרך ואשר חרב גאותך ויפחשו איביך לך ואתה על במותימו תדרך", (דברים פרק לג ט). וכאשר דבקים בתורתו של הרשב"י ממשיכים את נשמתו ממש לדורינו זה והרשב"י יושב ושונה כנגדו, (אור החמה), על כן שמנו מטרה לנגד עינינו שלכל ישראל יהיה חלק בתורת הרשב"י הקדוש לבלתי ידח ממנו נידח, ובה לציון גואל.

אם יזכה ללמד ולהבין אפלו פרוש מאמר אחד, יעשה בו תקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה

כתב הפסא מלך (בתקון ל'), וזה לשונו: "כמה גדול חיוב על תלמידי חכמים ללמד קבלה, וענשם כמה גדול אם אינם לומדים קבלה, וגורם ארץ גלותא, כי הם מעבדים הגאולה רחמנא ליצלן... כי גדול כחה לקרב הגאולה". ובתקון מ"ב (שם בפסא מלך), "כי למוד הזהר הקדוש בגירסא בעלמא בונה עולמות, וכל שכן אם יזכה ללמד ולהבין אפלו פרוש מאמר אחד, יעשה בו תקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה, ומבטח לו שהוא בן עולם הבא מבני היכלא דמלכא, ויהיה מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקייעא". ואין נחת רוח להשם כעסק בנשמת

ח. צריך להבין מה כוונת הכסא מלך שאומר היושבים ראשונה במלכותא דרקייעא הא אומרים

התורה שהיא החכמה האמתית המקבלת כי ממנה יודע רצונו יתברך בעבודתו ומצוותיו... עד כאן, (וענין עוד בספר זכירה לחיים להגאון רבי חיים פלאגי ח"ב דף ע' ע"ד, ובשו"ת אפרקסטא דעגיא סימן ע"ד).

ואקוה כי בספר זה ימצא כל מבקש את חפצו, כי בספר תהלים צפונים כל אוצרות החכמה והמדע חכמה עלאה ותתאה, הגלויות והנסתרות, וכל ספרי מוסר שיצאו לעולם כמעט הכל מרמז בספר תהלים, ואין דבר חכמה ומדע בעולם אשר לא ילכו יונקותיו מהתורה הקדושה, ואתם יחד יחנה הזוהר הקדוש חכמה עילאה מפנים אריותא התנאים שרפי קודש, הרשב"י וחבורתו, אשר זהו חבור נפלא לעורר אהבת דודים, תפלות אדונינו דוד בן ישי ע"ה עם כוח עסק הזוהר, ועל ידי זה תתעורר חבצלת השרון לאוקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עוזנו, אם הבנים שמחה, כי בו נגאל, וימליך מלכותה, ויצמח פרקנה ויקרב ק"ץ משיחה.

בין כ"ד ספרי הקדש נצב ספר התהלים של דוד המלך ע"ה נעים זמירות ישראל, בספר התהלות והתפלות הנצחי של עם ישראל. בכל מצב שיהודי נמצא הרי הוא פותח את ספר התהלים, קורא ברגש את מזמוריו, ומוצא בהם את שאהבה נפשו. אם בשעת שמחה וחדוותא דלבא, אזי מתרוגג לבו מתוכו ולבו גואה באמירת פסוקיו בשבח והודיה להקב"ה על הטוב והחסד אשר גמל אותו, וכמאמרם ז"ל (פמדבר רבה ה, ו) **"שישראל נבראו לומר תהלתו של הקב"ה"**, וחלילה בשעת עצב וכאב הריהו משתפף ומתחנן באמצעותו וקורא אל ה' לגאלו מיד צר, להושיעו ולהצילו ממצוקתו. ושוב כשהגאולה אכן באה, והנושע מתאוה להודות לא-ל חי, הוא פותח את ספר התהלים. **בין** דפי התהלים מצפין היהודי את מיטב רגשותיו ודמעותיו, וממנו שואב מעיינות עוז וששון לבב. פסוקי הקדש מעוררים את לבו, ועל דם מביע את ערגתו ותשווקתו לצור עולמים. וכך אמרו רבותינו (מדרש תהלים יח): **"ר' יודן בשם ר' יהודה אומר: כל מה שאמר דוד בספרו, כנגדו וכןגד כל ישראל אמרו וכןגד כל העתים אמרו"**.

השלה הקדוש (הלכות תשובה עניני תפילה) כותב: **"מי שנפשו חשקה לדבקה בו יתברך ובשבחיו, אז ידבק עצמו בספר תהלים. אשרי האיש אשר אומר תהלים בשירה ובזמרה בשמחה ובכוננת הלב ובהבנה"**. וזה לשון המלבי"ם (בהקדמתו לפרושו לספר

בגמרא תענית (דף לא, ע"א): אמר עולא ביראה אמר רבי אלעזר עתיד הקדוש ברוך הוא לעשות מחול לצדיקים והוא יושב ביניהם בגן עדן וכל אחד ואחד מראה באצבעו שנאמר ואמר ביום ההוא הנה אלקיני זה קוינו לו ויושיענו זה ה' קוינו לו נגילה ונשמחה בישועתו. ואפשר לבאר, דהנה בוודאי עם הקב"ה ישבו משה רבנו ורבי שמעון בר יוחאי ביחד ועל ידיהם אבות הקדושים, וכו'. וכשמשה רבנו ורבי שמעון בר יוחאי רואים שיהודי פשוט לומד זוהר הקדוש נכנס לשם [ראה זוהר שיר השירים שרק לומדי הזוהר יכולים להיכנס לגן עדן העליון], ישאלו אותו האם למדת זוהר? ויענה כן, בוודאי כל שנה סיימתי ב"ה את כל הזוהר הקדוש שהדפיסו שובה ישראל, ואז רבי שמעון בר יוחאי ומשה רבנו אומרים לו בא ושב בינינו [באמצע - בין רבי שמעון בר יוחאי ובין משה רבנו].

תהלים): "בית קדש הקדושים, בית האוצר היקר הזה, כל אדם יחזה בו כל תפילה וכל תחנון, כל הודאה וכל תהלה, על כל דבר ועל כל ענין, צוקה או תשועה, צרה או ריוחה, אשר יהיה ליחיד או לרבים". כיוצא בזה כתב בספר הקדוש "מאור ושמש" (פרשת משפטים) בשם הרד"ק: "דוד המלך עליו השלום היה מתפלל על כל הענינים צריכים ישראל עד ביאת משיחנו. על החולים שיתרפאו, על הבריאים שלא יחלו, ועל פרוסתם שיתברכו, ולבטל מהם כל גזרות קשות".

ודוד המלך ע"ה התפלל לה' יתברך שכל העוסק בספר תהלים יחשב עליו כאילו עוסק בנגעים ואהלות, וסדר את ספר התהלים חמשה ספרים כנגד חמשה ספרי תורה, וכתב הפלא יועץ שבאמירת התהלים דבר יום ביומו אין משום בטול תורה ח"ו, **ועל ידי אמירת כל התהלים יכול לבטל הדינים והגזרות הקשות** כמו שאמר רבי פנחס מקוריץ זצ"ל תלמיד הבעש"ט זיע"א על הפסוק **"מי ימלא גבורות ה' ישמיע כל תהלתו"** שמי שרוצה למלל ולכרות כל הדינים הקשים ישמיע כל תהלתו את כל ספר התהלים, ובפרט כשלומד התהלים עם הזוהר הקדוש.

ועין של"ה הקדוש (ריש ח"ב) וז"ל: מי הוא זה ואיזהו שיכול לירד לסוף דעת התורה, אלו כל השמים יריעות וכל הימים דיו וכל הקנים קולמסים אין לכתב חלק אחד מאלף אלפי אלפים רבבות מהרמוז בתורתנו הקדושה. רק כתר תורה מנח לכל, וכל הרוצה לטול יבא ויטל עד מקום ששכלו מגעת, ואחד המרבה ואחד הממעיט, ובלבד שיכונן לבו לשמים עכ"ל. ובתנא דביה אליהו (זוטא ספ"ג), כתב: **אפילו אין בידו של אדם לא מקרא ולא משנה אלא הוא יושב וקורא כל היום הפסוק "ואחות לוטן תמנע" אפילו הכי שכר תורה בידו עין שם.**

הנה מבאר מכאן, שהחבור מהזהר היה עתיד להיות גנוז וכו' עד שיבוא הדור האחרון בסוף הימים שאז יתגלה לתחתונים, ובזכות העוסקים יבוא משיח, כי אז תמלא הארץ דעה בסבתו, אשר זה תהיה סבה קרובה לביאתו. וזהו שאמר ובגיניה ושבתם איש אל אחזתו וכו', כדי שבזכות זה יגאלו ישראל, כשם שלא נגאלו ישראל ממצרים, עד שהצרך הקדוש ברוך הוא לקדשם בדם פסח ודם מילה, כן גאלה העתידה לא תהיה הגאלה עד שיזכו לתוספת הקדושה הזו, והוא רצון האל יתברך, ואשרי הזוכה בה. (של"ה, עשרה מאמרות, מאמר א').

כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות

ולפי זה יש לומר פרוש הפסוק "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות", (מיכה ז, טו) שפרושו שהקדוש ברוך הוא יעשה לנו נסים כמו שעשה ביציאת מצרים, שאז עשה נסים בזכות תוספת הקדושה של דם פסח ודם מילה, כמו כן ביציאה מהגלות אם נזכה לתוספת הקדושה יראנו ה' נפלאות במהרה בימינו, יוצא מזה שאין הדבר תלוי אלא בננו, ה' מחכה, כמו שחכה אז ביציאת מצרים שימולו ויעשו פסח, כמו כן עכשו הוא מחכה, שנזכה לתוספת הקדושה של הזוהר, וכשנזכה לזה מיד וציאנו מן הגלות האיום והנורא.

וכן כתב באבן שלמה להגר"א (פרק י"ד אות ג), דהגאָלָה לא תהיָה רק על ידי למוד התורה, ועָקַר הַגְאָלָה בְּלִמּוּד הַקְבָּלָה.

כן כתב גם רבי חיים ויטאל בהקדמה לספר "עץ חיים": הכל תלוי בעסק החכמה הזאת, ומניעתנו מלהתעסק בה היא גורמת אחר ועכוב בגן בית מקדשנו ותפארתנו, (ועל זה צריך גם לעשות תשובה גדולה על שבגינו התעכב גאֵלת ישראל עין בדבריו הקדושים).

רבי עקיבא היה חבוש בבית האסורים עשרים שנה

איתא במדרש שיר השירים (מהגניזה [י"ל ע"י הרב יוסף חיים ורטהימר, הוצאת 'כתב יד וספר' ירושלים תשנ"ה], עמוד י"ח), על הפסוק (א ג) "לריח שמניך טובים": **השביעי** [מעשרה הרוגי מלכות] רבי עקיבא, שהיה חבוש בבית האסורים עשרים שנה, והיו מביאים קולמוסים של קנים, ונותנים בין ציפורניו, ומרתיחין צרורות באש, ומניחין תחת שחיו, ואמרו לו הנח מה שבידך, ובכל כך היה מוסיף להם תוכחות, ומה היה אומר להם, 'כמוהם יהיו עושיהם'. וכל דבר שהיו צריכין לו החכמים היו שולחים ושואלין לו בבית האסורים [ראה פסחים קיב: יבמות קח: סנהדרין יב. עירובין כא: ירושלמי יבמות פי"ב ה"ה]. לסוף עשרים שנה ששהה בבית אסורים יצא ליהרג, והיה עונת קריאת שמע וכו', עד כאן. ובגמרא (ברכות סא:) מתארת את הוצאתו להורג של ר"ע - 'בשעה שהוציאו את רבי עקיבא להריגה זמן קריאת שמע היה, והיו סורקים את בשרו במסרקות של ברזל, והיה מקבל עליו עול מלכות שמים. אמרו לו תלמידיו: רבינו, עד כאן, אמר להם כל ימי הייתי מצטער על פסוק זה בכל נפשך - אפילו נוטל את נשמתך, אמרתי: מתי יבא לידי ואקיימנו, ועכשיו שבא לידי לא אקיימנו. היה מאריך באחד עד שיצתה נשמתו באחד.'

רבי עקיבא נפטר ביום הכיפורים - ולא ידעו תלמידיו, עד שאלוהו הנביא בא להודיע

וכותב רבינו יוסף חיים זי"ע בספרו "בן יהוידע", שתלמידיו לא אמרו לו דברים אלו ביום שנפטר, כי נשמתו יצאה ב'אחד' ואיך השיב להם, אלא בכל יום לפני הוצאתו להורג היו סורקים את בשרו, והוא היה מקבל עול מלכות שמים, ובאותם ימים דברו איתו תלמידיו. אבל ביום שבו נפטר, שהוא יום הכיפורים, לא היו איתו תלמידיו, כמסופר במדרש משלי (פ"ט ס"ב ב) שאלוהו הנביא בא להודיע לרבי יהושע הגרסי על מותו של רבי עקיבא.

אמר להן רבי אליעזר הגדול, תמיה אני אם ימותו מיתת עצמן, אמר לו רבי עקיבא שלי מהו, אמר לו שלך קשה משלהו

ובספר "סוד ה" הביא את ספר "שירי מצוה", להגה"צ רבי בנימין אליהו מזאלשין

על צוואת רבי אליעזר הגדול להורקנוס בנו, (המובא בספר שבט מוסר פרק ט"ז), שביאר שכל דברי רבי אליעזר הגדול היו עמוקים על פי הסוד, ומה שאינא בגמרא סנהדרין (דף ס.ל), וז"ל: והתניא כשחלה ר' אליעזר נכנסו ר' עקיבא וחביריו לבקרו... אמר להן למה באתם, אמרו לו ללמוד תורה באנו, אמר להן ועד עכשיו למה לא באתם, אמרו לו לא היה לנו פנאי, אמר להן תמיה אני, אם ימותו מיתת עצמן, אמר לו רבי עקיבא שלי מהו [כלומר באיזה מיתה ימות], אמר לו שלך קשה משלהן... אמר להן הוא טהור, ויצאה נשמתו בטהרה, עיי"ש.

אם היה רבי עקיבא לומד סתרי תורה אצל רבי אליעזר הגדול, והיה מלמדם לכ"ד אלף תלמידיו, אז היו כולם באחדות אמיתי, ולא היו מתים, ולא הייתה הגזירה

מובן שכל הקפידה הייתה מפני שלא למד ולימד את תורת רבו רבי אליעזר שהייתה על פי הסוד, ועל כן קיבל עונש חמור כזה, שרבי עקיבא היה יכול לקבל את כל תורת הסוד וללמד את בני ישראל. וכן כתב הגה"ק מהרצ"א מדינוב בהוספותיו לספר סוד מרע ועשה טוב, וזת"ד: ואין לנו כוח בירור ניצוצי הקדושה כמו כוח לימוד הזוה"ק, ומובא בשם האריז"ל, שגם הרשב"י ורבי אלעזר בנו היו בכלל עשרה הרוגי מלוכה, והראיה לזה שברח מפני הקיסר שרצה להורגו, והלך הוא ורבי אלעזר בנו להמערה, והיו צריכים הרשב"י ובנו לעשות התיקון במסירות נפשם להריגה כמו רבי עקיבא רבו של רשב"י, ולהעביר הסיגים והקמשונים וחרולים מן השדה אשר ברכו ה'. ומסיים שם (בספר סוד ה') שאם רבי עקיבא היה לומד סתרי תורה אצל רבי אליעזר הגדול, והיה מלמדם לכ"ד אלף תלמידיו, אז היו כולם באחדות אמיתי, ולא היו מתים, (וגם היו ניצלים מגזירת עשרה הרוגי מלכות - כמו רבי שמעון בר יוחאי ובנו רבי אלעזר שניצל), כי בין לומדי תורת הסוד אין, לא שנאה, ולא קנאה, ולא תחרות, אלא כולם באהבה ואחדות גמור, כמו שאמר הרשב"י בזוהר (פרשת נשא - דף קכ"ח ע"א): **חֲדָי רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, (חבקוק a) ה' שְׁמַעְתִּי שְׁמַעְךָ יְרֵאתִי. (אמר) (קכ"ח ע"ב) הִתְם יְאוֹת הָיָה לְמִהְיֵי דְחִיל. אֲנִי בְּחַבִּיבוֹתָא תְלִיָא מְלֵתָא, דְּכַתִּיב, (דברים 1) וְאֶהְבֶּתְּ אֶת ה' אֱלֹקֶיךָ, וְכַתִּיב (דברים 2) מֵאֲהַבְתָּ ה' אֶתְכֶם, וְכַתִּיב (מלאכי א) אֶהְבֶּתִּי אֶתְכֶם וְגו'.**

ובלשון הקודש: שְׁמַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, (חבקוק a) ה' שְׁמַעְתִּי שְׁמַעְךָ יְרֵאתִי. שֶׁם רָאוּי לְהִיֵּת יְרֵא. אֲנִי בְּחַבִּיבוֹת תְּלוּי הַדְּבָר, שְׁכַתוֹב (דברים 1) וְאֶהְבֶּתְּ אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ, וְכַתוֹב (שם 2) מֵאֲהַבְתָּ ה' אֶתְכֶם, וְכַתוֹב (מלאכי א) אֶהְבֶּתִּי אֶתְכֶם וְגו'.

אם אינך מלמדני תצטרך למות על קידוש ה', כי אי אפשר לעשות התיקון אלא על ידי לימוד תורת הסוד

ובגמרא פסחים (דף קיב): חמשה דברים צוה רבי עקיבא את רבי שמעון בן יוחאי כשהיה חבוש בבית האסורין, אמר [רשב"י] לו [לרבי עקיבא] רבי למדני

תורה, אמר איני מלמדך, אמר לו אם אין אתה מלמדני אני אומר ליוחי אבא ומוסרך למלכות, אמר לו בני יותר ממה שהעגל רוצה לינק פרה רוצה להניק, אמר לו ומי בסכנה, והלא עגל בסכנה, אמר לו אם בקשת ליחנק היתלה באילן גדול, עכ"ל. ורואים שרבי עקיבא חשש ללמדו כשהיה עשרים שנה בבית האסורים, ועל זה אמר לו רבי שמעון אם אין אתה מלמדני אני אומר ליוחי אבא ומוסרך למלכות, יש לבאר על פי כתבי האריז"ל שאין הכוונה למלכות כגון מלכות הרשעה, אלא למדת מלכות דקדושה, שבמיתה על קידוש השם נקרא, שנמסר למידת מלכות העליונה, וזה כוונתו שאם אינך מלמדני תצטרך למות על קידוש ה', כי אי אפשר לעשות התיקון אלא על ידי לימוד תורת הסוד, ובזה שורף את הקליפות ומגרש החושך ומאיר את העולם באור גדול (סוד ה'). - מהסיפור הזה אנחנו לומדים, כי אם רבי עקיבא היה לומד אצל רבי אליעזר הגדול סודות התורה, היה יכול להינצל מגזירת עשרה הרוגי מלכות, כמו רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו ע"ה, וזה מה שאמר לו רבי אליעזר תמה אני וכו', כי לימוד תורת הסוד יותר גבוה מליהרג על קידוש ה', כי כל תורת הסוד הוא שיחיו ולא ימותו, לא רק הוא, אלא מכפר ומציל את כל עם ישראל, כמו שכתב בזוהר הקדוש: **עוד אמר אליהו זכרוננו לברכה לרבי שמעון: בהאי ספר הזהר יתפרקון מן גלותא כד אתגליא בדרא בתרא. עוד בדר קכ"ד: לשון משנה רבינו לרבי שמעון. והמשכילים יזהירו כזהר הרקיע בהאי חבורא דילף דאיהו ספר הזהר באילין לא צריך נסיון - רצה לומר: כי הלומד בספר הזהר לא יסבל חבלי משיח ונגין דישאל עתידין למטעם מאילנא דחיי דא הוא ספר הזהר יפקון ביה מגלותא ברחמי.**

ועל כן לא מספיק ללמוד לעצמו, אלא צריך לזכות את הרבים וללמד ולהשמיע לכל ישראל! כי תורת הסוד נועדה להתגלות וללמד את הרבים בדור האחרון למען הכינו את העולם לקראת תורתו של משיח והגאולה שלימה.

כְּדַאי הוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן לְסַמְךָ עָלַי בְּשַׁעַת הַדְּחָק

גם בשעת הדחוק הזו, בל נתיאש מן הרחמים. כְּדַאי הוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן לְסַמְךָ עָלַי בְּשַׁעַת הַדְּחָק (ברכות דף ט:): וְכֵן עוֹד בְּכִמְהָ דוֹכְתִי בְּש"ס, וּלְשׁוֹן בְּשַׁעַת הַדְּחָק (דוּקָא) יֵשׁ לוֹמֵר עַל פִּי דְבְרֵי הַש"ס סָכָה (מה): שְׁאֲמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי (דהוא סתם רבי שמעון בכל מקום) יְכוֹלְנִי לְפָטֵר אֶת כָּל הָעוֹלָם מִן הַדִּין, מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם עַד סוּפוֹ, וְהֶאֱחָרוֹן הַקָּבִיד כְּעַת סוּפוֹ שֶׁל גְּלוּת אָדוֹם (שהוא קדם ביאת גואל צדק במהרה בנימינו אמו) שְׂרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי הוּא שְׁעַמַּד בְּנִפְשׁוֹ כְּנֶגֶד מַלְכֵי רוּמֵי (אָדוֹם) כְּדִאֲמַרְיֵנּוּ בְּשִׁבְתּוֹ, וְעַל כֵּן אָמַר הַמְּלָךְ אֲזַי, שְׁמַעוֹן שֶׁגִּנָּה יְהַרְגֵנוּ, וּבִפְרָט בְּסוּף יוֹמֵי אֵילִין בְּאַחֲרֵית יְמֵי גְלוּת אָדוֹם, וְזֶהוּ רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי בְּכַחוֹ וּבְכַח הָזֶהר הַקְּדוֹשׁ חֲבוּרוֹ, דִּיתְפַּרְנְסוֹן בְּדָרָא בְּתַרְאָה לְהַצִּיל מִחֲבַלֵי מְשִׁיחַ, וְיִפְקוֹן מִן גְּלוּתָא בְּכַחוֹ. וְאֵלוּ הַיָּמִים נִקְרְאִים שַׁעַת הַדְּחָק בְּדוּחְקָא (דְּגְלוּתָא) בְּתַר דוּחְקָא כְּמַבְאָר בְּזֶהר הַקְּדוֹשׁ, עַל כֵּן שְׁפִיר אָמְרוּ (רַק בְּרִשְׁב"י) כְּדַאי הוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן לְסַמְךָ עָלַי בְּשַׁעַת הַדְּחָק, שְׁעוּמַד בְּעוֹדְנֵנוּ בְּשַׁעַת הַדְּחָק, הִינְנוּ בְּשָׂנִים הָאֵלוּ, וְעַל זְכוּתוֹ אָנוּ סוּמְכִין כְּנִזְכֵּר. (דְּבְרֵי תוֹרָה מִהַדְרָא ט' אוֹת לט).

ובישועות יעקב כתב, וז"ל: שבאמת אין חלוק בתורתנו הקדושה בין פסוק זה לפסוק **"שמע ישראל"**, כמו שכתב הרמב"ם ז"ל, ורבי עמנואל הצפרני ז"ל כתב במתק קולמסו (פרוש לספר משלי דפוס נעאפאל רמ"ז) לא כאותיות המצוריות העבריות, כי בצורות אותיות נרמזים סודות גדולות, ולמשל ראה כי **ספר התקונים חברו רשב"י על מלה אחת שבתורה שהיא מלת "בראשית"**, וכן הפסוק (בראשית ל"ו) **"ושם אשתו מהיטבאל וגו'**, אשר הקורא לא ירגיש בו שום פליאה, ואמרו עליו (זוה"ק תולדות קמ"ה) **תא חזי, דהא רבי יוחנן בן זכאי הוה אמר "ש" הלכות פסוקות ברמזא דחקמתא על זה, בפסוק ושם אשתו מהיטבאל וגו', ולא גלי לון אלא לרבי אלעזר דהנה עמיה עכל"ק. וכתב מרן גאון עוזנו החיד"א ז"ל, לרמז זכות"ם תגן, זכותם ראשי תבות זוהר כ"ד ספרים, תהלים משניות, שיתמיד בהם האדם ויחזר וישגן, וזכותם תגן בעד כל ישראל.**

דוד המלך היה קם בחצות הלילה, ואפלו בימי מלך המשיח הוא מלך

וראה מה שכתוב בזה"ק בראשית (פרשת לך דף פ"ב ע"א), תרגום הזוהר: בא ראה שדוד המלך היה קם בחצות הלילה, ומשום כך דוד המלך חי לעולמים, ואפלו בימי מלך המשיח הוא מלך. ובזה"ק (בראשית פרשת ויג'א דף צ"ט ע"א), תרגום הזוהר: בא ראה, הקב"ה עשה את דוד המלך עמוד אחד מהכסא העליון כמו האבות, פרוש, כי אברהם ויצחק ויעקב המה שלשה רגלים לכסא, ודוד הוא רגל רביעי. ובזהר הקדוש בראשית (פרשת ויצא - דף קנח ע"ב): בלשון הקודש: וכן כל אותם שירות ותשבחות שאמר דוד וכל אותם שהיו עמו, כלם היו בסוד עליון, בסוד החכמה.

עקר הגאולה בלמוד הקבלה

הגאולה לא תהיה, רק על ידי למוד התורה, ועקר הגאולה בלמוד הקבלה. (אבו שלמה פרק י"א אות ג) **היצר הרע עושה שלא ילמד קבלה, כי יודע שעל ידי למוד זה ישוב האדם בתשובה שלמה** (הגר"א בישעיה ו' ט). פנימיות התורה הם חיים לפנימיות הגוף שהוא הנפש והחיצוניות לחיצוניות הגוף, והעוסקים ברמז וסוד אין יצר הרע יכול להתגרות בהם. (אבו שלמה פרק ח' אות כ"ו). **ההשגה מתחילה מתורת הנסתר ורק אחר כך משיגים יתר חלקי התורה. ולבסוף משיגים את התורה הנגלית.** (הגאון מוילנא. סדור). כל אחד מה שמלמדין אותו בבטן אמו פן יש יכלת בידו להשיג. ומי שהיה יכול להשיג סודות התורה והוא לא ישתדל להשיגו, נדון בדינין קשיין. (הגאון רבי אליהו מוילנא, הגר"א אבו שלמה חלק כ"ד)

הלומד את האדרא גורם לרשב"י שיהיה מעטר וישוב כמלך בראש

כמו שכתוב הצה"ק המקבל רבי אברהם אזולאי זיע"א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי, בספרו **"אור החמה"** על ה"אדרא דמשקנא" (שבפרשת משפטים

דף קכ"ג ע"ב, וְזָה לְשׁוֹן קִדְשׁוֹ: אֲפִילוּ עוֹד הַיּוֹם אַחַר שׁוֹנֵפֶטֶר רִשְׁבִי מִבִּינֵינוּ, כָּל זְמַן שְׁאֵנוּ עוֹסְקִים בְּדַבְרֵי הָאֲדָרָא, "אֲתַעֲטֹר" בָּא רַבִּי שִׁמְעוֹן מְעֵטֶר כְּמִלְךָ בְּעֵטְרוֹתָיו בְּרֹאשׁ, וְיוֹשֵׁב בְּגוּוֹן, עַד כָּאֵן לְשׁוֹן קִדְשׁוֹ. הָאֵם יֵשׁ שְׂמֵחָה גְדוּלָה מִזּוּ בּוֹדָאֵי שְׂכָדָאֵי לַעֲשׂוֹת סְעוּדַת מִצְוָה. וְאֵין שׁוּם סִפְק כְּאֲשֶׁר יִבְקֹשׁ כָּל בְּקִשָּׁה שֶׁהוּא, בְּזָכוֹת הַלְמוּד בְּזוֹה"ק, יִזְכֶּה שְׂתַתְּקַבֵּל תְּפִלָּתוֹ. כְּמוֹ שֶׁמְבַאֵר בְּכַתְּבֵי הָאֲר"י מוֹבָא (שַׁעַר הַפְּסוּקִים - סֵפֶר שִׁיר הַשִּׁירִים): "הַיּוֹשֵׁבֵת בְּגוֹנִים חֲבָרִים מְקַשְׁיָבִים לְקוֹלָהּ הַשְּׂמִיעֵנִי": רֵאשִׁי תְּבוֹת ח'בָּרִים מְקַשְׁיָבִים לְקוֹלָהּ הַשְּׂמִיעֵנִי, הוּא חֲמֵלָה, כְּמוֹ שֶׁדָּרְשׁוּ בְּזוֹהַר בְּפֶרֶשֶׁת שְׁמוֹת, עַל פְּסוּק וְהִנֵּה נַעַר בּוֹכָה וְתַחֲמַל עָלָיו וְגו', וְהִבֵּן זֶה. (סֵפֶר זְכוּתִיהָ דְרִשְׁבִי')

אֲחִינוּ כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל - הִבִּיאוּ בְּרָכָה אֶל בֵּיתְכֶם וּבְכֹל רֶגַע תּוֹכְלוּ לְהִתְקַשֵּׁר לְנִשְׁמַת הַרְשָׁבִיט - וּבּוֹדָאֵי הַרְשָׁבִיט זִי"ע יִפִּיר לְכֶם טוֹבָה וְתוֹשָׁפְעוּ מִמְקוֹר הַבְּרָכוֹת,

ט. כתב בספר פלא יועץ (ערך דובב) וזה לשונו: פירשו רבותינו ז"ל שכל תלמיד חכם שאומרים דבר תורה משמו בעולם הזה שפתותיו דובבות בקבר ויש לו הנאה ונחת רוח כשותה יין קונדיטון, כמו שכתוב בירושלמי מסכת שקלים, ... כתוב בספרים שפעם אחת היה שמד ונגלה מוהר"מ אלשיך ז"ל בהקיצו, והציל לאחד מתוך ההפיכה, מפני סיבה שהיה לומד ספרו בתמידות, עכ"ל.

אמרו חז"ל ביבמות (צו ע"ב - צו ע"א): ...אזל ר' אלעזר אמר לשמעתא בי מדרשא, ולא אמרה משמיה דר' יוחנן. שמע רבי יוחנן איקפד. ... ורבי יוחנן מאי טעמא קפיד כולי האי? דאמר רב יהודה אמר רב: מאי דכתיב "אגורה באהלך עולמים"? וכי אפשר לו לאדם לגור בשני עולמים? אלא אמר דוד לפני הקדוש ברוך הוא: רבונו של עולם, יהי רצון שיאמרו דבר שמועה מפי בעוה"ז. דאמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי: כל תלמיד חכם שאומרים דבר שמועה מפיו בעולם הזה - שפתותיו דובבות בקבר. אמר ר' יצחק בן זעירא ואיתימא שמעון נזירא: מאי קראה? "וחכך כיון הטוב הולך לדודי למישרים דובב שפתי ישנים". ככומר של ענבים. מה כומר של ענבים כיון שמניח אדם אצבעו עליו מיד דובב, אף תלמידי חכמים כיון שאומרים דבר שמועה מפייהם בעולם הזה שפתותיהם דובבות בקבר. ופירוש על זה בספר יערות דבש, (חלק שני - דרוש ז): ... היינו להבין, מכל מקום איך דר בב' עולמות, אבל כשאומרים דבר שמועה מפיו, אז נשמת צדיק מתלבשת שם בלומדים, עומדת שם, וכך שפיר אמרין דר בב' עולמות, בעולם הנצחי ובוזה העולם, גם נתלבשת בגוף בקבר בהבלא דגרמי, כך אמרו שפתותיו דובבות בקבר, שנתלבש בגוף בקבר עכ"ל, (ועיין עוד ביערות דבש, חלק ראשון - דרוש טז). [ראה בליקוטים מכתבי הרמח"ל זצ"ל (רבי משה חיים לוצאטו) בענין כותל המערבי, סוד לוז: באדם נשאר עצם אחד בקבר הנקרא לוז, ועליו יבנה הגוף לתחית המתים. ויש שם גם חלק מן הנפש והיא נק' הבלא דגרמי. כן הוא בבית המקדש, נשאר הכותל המערבי, וה"ס זה לוז שעליו יבנה הבנין לעתיד לבא, ואותה הקדושה השורה עליו נקרא הבלא דגרמי].

ובספר תורה וחיים להר"ח הטוב זי"ע (מערכת חת), כתב: אם אומרים חידושים של תלמיד חכם שכבר בעולם העליון, הרי הוא בא מעולם העליון לאותו מקום כמבואר בזוהר הקדוש (חלק ג' פרשת פנחס דף ר"כ ע"א), תרגום הזוהר: שמעו קול אחד שהיה אומר פנו מקום לבי פנחס בן יאיר, שהוא בא אצלינו, שלמדנו, דבכל מקום שהצדיק חידש בו דברי תורה, כשהוא בעולם ההוא [העליון] פוקד לאותו מקום [בעולם הזה] ובא אליו, וכל שכן ששורין בו צדיקים אחרים לקדש אותו מקום, ולומדים שם תורה, כעין זה הנה בא רבי פנחס בן יאיר לפקוד מקומו, ומצא

שכפידוע שהזהר הקדוש מגן ומציל מכל הצרות ומונע פגועים ואסונות - ובפרט בדור האחרון הזה שמצפים כבר בכליון עינים לגאולה השלימה - וכבר הבטיח הרעיא מהימנא: "בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי" אשר על פן אחינו הטוהורים חושו והצילו את עם ישראל להדיבק בלימוד הזהר הקדוש, ובדאי המשים והרשב"י, מליצו טוב במרומים, על כל הלומדים, ונשע תשועת עולמים כולנו ליה מצפים.

לשון הזהר מסגל לנשמה אף דלא ידע מאי קאמר

כבר נודע גדל יקר תפארת וגדל תהלות ספר היקר והקדוש תקוני זהר שחבר התנא האלקי רבי שמעון בן יוחאי זכר צדיק לברכה, אשרי אדם שומע לו לשקד על דלתותיו יום יום, אשר חכמים הגידו שאף לשונו לזוהר (הזהר) מסגל מאד לנשמה אף דלא ידע מאי קאמר. (הסקמת הרב הקדוש מאפטא תקוני זהר דפוס מעזבוז). - וראוי לקבע עצמו ללמד חמש דפין בזהר בכל יום, והוא תועלת גדול ותקון גדול לנפש להאירה ולזככה ולתקנה ולכלות קוצים מדות רעות ותאוות רעות לזכות בנעם השם, והוא מרפא ותקון לחטאים ופשעים של הנפש. (מורה באצבע להחיד"א אות מ). - וכן נתן מרו האר"י תקון לבעל תשובה שיאמר חמשה דפין זהר או תקונים בכל יום, וכן נהג מורי ורבי לקבע למודו בליה, במשניות או בזהר, או שניהם כאחד טובים. (מורה באצבע להחיד"א אות מ). - מעלת חדושי תורה שהוא חשוב מאד בשמים ממעל, עד שאמרו בזהר הקדוש שבונה שמים חדשים, ועליו הפתוב אומר: "לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה", אל תקרי עמי אלא עמי, שנעשה שתי הקדוש ברוך הוא וכו', והוא תקון גדול לכל עוון ולכל חטאת ובפרט לעוון פגם הברית וכו'. וגם למוד ספר הזהר הקדוש אף באין מבין חשוב כאלו חדש חדשים. ואחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכון לבו לשמים.

(פלא יועץ ערך חדוש)

אלו הצדיקים מחדשין דברי תורה ונתחדש אותו דבר תורה שאמר מלפנים, רבי פנחס בן יאיר, עתה מתחדש לפניו כאן.

(א) על ידי הפצת ספריו זוכה לישב במחיצתו בעולם הבא: המדפיס ספרים מממונו להוציא לאור תורה זוכה ויושב במחיצת התלמידי חכמים מחברי הספרים, שהרי על ידו יצא החיבור לעולם, ותרבה הדעת בכל עת, ואילו היה גנוז למקצועות המשכן בירכתיים, לא היו לומדים בו. - ב. והנה אמרו חז"ל במסכת יבמות (דף צ"ו ע"ב) שפתותיו דובבות וכו' כדאיתא שם, ולפי זה הגורם שיהיה החכם חי אחרי מותו, גם הוא זוכה ויושב במחיצתו, שהרי הוא גרם להחיותו, ואין ספק כשהוא בא לעולם הבא, החכם בעצמו עם סיעת מרחמוה יוצאין לקראתו לקבל פניו. (הגאון מהרח"א איסטורוסה בספרו בן אברהם פרשת וישלח דף כ"ג ע"ב).

(ב) הספר של הצדיק הוא נשמת הצדיק: בחלום וכו' עיין שם, ונא לעיין בהסכמת הגה"צ מהר"י ח זוננפלד זכותו יגן עלינו אמן, לספר "צדקה ומשפט", אודות הוצאה לאור. (ראה עוד מהר"ח פלאגי זצ"ל בספרו "תורה וחיים", מ"ע ס' אות ריז). גם האדמו"ר מסאדיגורא זכותו יגן עלינו אמן, מביא שהציון להצדיק הוא בשביל הגוף והנפש, והספר של הצדיק הוא לנשמת הצדיק.

לומר זהר חדש קדם התפלה

תגיד להאברכים שאם רוצים להגיד מעט זהר קדם התפלה שיגידו זהר חדש, שמזה גם כן יכולים להיות חסיד. (דברי אהרן בשם הרב הקדוש רבי אשר מסטולין).

- **אם זכה ילמד בזהר הקדוש באשמורות, כי בזכותו יצאו ישראל מהגלות שדומה ללילה.** ואף שלא זכה להבינו, אף על פי כן ילמד הלשון כי הוא מזכר הנשמה, והקדוש ברוך הוא ברב רחמיו ימלא כל משאלות לבו בפרט בזכות למוד לשון הזהר, כי הוא נייחא קמיה אף על פי שהוא מגמגם בלישניה ודאי מאן חשוב מאן ספון ומאן רקיע בזכות זה הקדוש ברוך הוא ימהר ויחיש וידלג ובא לציון גואל, אמן כן יהי רצון. (סדור שער השמים, בסדר הלמוד שכתבו הקדמונים).

- **אחי ורעי, אם כל כך גדולה לשמים שיאו ומעלתו וכמה תקיף חילא דהאי אילנא ורבבי של למוד ספר הזהר הקדוש, ושךש בארץ גזעו לשלח רצוצים חפשי מן הגלות המר, האיר לא יתלהב לב האדם להאיר און לשמע בלמודים לקבע שעור קבוע בכל יום בזהר הקדוש ובתקונים ושאר ספרי המקבילים כו.** (סוד ושךש העבודה, שער הששי, שער הניצוץ).

- **ראוי לקבוע עצמו ללמוד חמש דפים זהר בכל יום,** והוא תועלת גדולה ותקון גדול לנפש להאירה ולזככה ולתקנה, ולכללות קוצים, מדות רעות ותאוות רעות, לזכות בנעם השם, והוא מרפא ותקון לחטאים ופשיעים של הנפש. וכן נתן מרו האר"י זכרוננו לברכה תקון לבעל תשובה שיאמר חמש דפים זהר או תקונים בכל יום, וכן נהג מורי ורבי דודי הקדוש מורינו הרב רבי צבי.

(נתיב מצוותיך למורינו הרב רבי יצחק איזיק מקאמארא, שביל התורה אות א' סימן ל"א)

ללמד תקוני זהר ארבעים יום מראש חדש אלול עד יום הכפורים

יעין בסוף הקדמת בעל פסא מלך ועוד בכמה ספרים קדושים שהלהיבו מאד ללמד התקוני הזהר בארבעים יום שמראש חדש אלול עד יום הכפורים (ואולי יש להסמיק זה ממה שכתב בתקון ו' ויפתח נח את חלון התבה אשר עשה ודא יום הכפורים דתבת נח היא אמה עלאה חלון דילי הוא עמודא דאמצעייתא דביה אור ותיבה אור וכתב בבאור מהגר"א שביום הכפורים חלונות התבה והוא תשובה אמה עלאה פתוחים וזהו שכתוב מקץ ארבעים יום שהם ארבעים יום הידועים מראש חדש אלול ורעיא מהימנא איתא על התקוני זהר דאיהי מגוונא דתבת נח וכו' פידוע. (הקדמת המוציא לאור תקוני זהר מהגר"א). - ובחדש אלול חצי היום תלמוד חכמת האמת וחצי היום תלמוד טור ובית יוסף ושלחן ערוך הלכות ראש השנה וכפור וסכה ולולב עם כל הפוסקים השייכים להם, ובעשרת ימי תשובה לא תלמוד כי אם חכמת האמת דוקא, ובימים שבין כפור לסכות תרבה בלמוד התהלים וזהו וכיצא ובעזרת השם יתברך כל אשר תפנה תשכיל ותצליח אמן כן יהי רצון. (עבודת הקדש חלק התכלית פרק ע'). - ולהיות ספר התקונים בחדש אלול יד הכל משמשת בו.

(פסא מלך בהקדמה)

מִשֶׁה רַעֲיָא מְהִימְנָא סוּבַל עַל וְצַעַר הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה לְבָדוּ, כִּי אֵין הַתְּלַמִּידִי חֲכָמִים רוּצִים לְסִייעוּ בְּזָה, שְׂאִינִם רוּצִים לְלַמּוֹד סוּדוֹת הַתּוֹרָה

וְהָאוּר הַחַיִּים הַקְּדוּשׁ בְּפָרוּשׁוֹ עַל פְּרִשְׁת וַיְחִי (בְּכַרְפֵּת יַעֲקֹב לַיהוּדָה) בִּיאָר, דְּמִשֶׁה הוּא גּוֹאֵל רַאשׁוֹן, וְהוּא גּוֹאֵל אַחֲרוֹן, כְּדָאֲמַר בְּזוּהַר הַקְּדוּשׁ "מ'ה ש'הִיָּה ה'וֹא" ר"ת מִשֶׁה - "ש'הִיָּה", (קהלת א ט), וַאֲיִן מִשֶׁה רַעֲיָא מְהִימְנָא נוֹתֵן הַתּוֹרָה רוּצָה לְגֵאוּל עִם שֶׁל בְּטַלְנִים, [וּבְזוּהַר הַקְּדוּשׁ קוֹרָא לְאֵלוֹ שְׂאִינִם עוֹסְקִים בְּסִפְר הַזּוּהַר "עַמִּי הָאֲרִיץ" גַּם כִּי גְדֻלִּים בְּתַלְמוּד], וּמוֹסִיף שָׁם, דְּבַכֵּל פְּעַם שֵׁישׁ זְמַן הָרְאוּי לְגֵאוּלָּה, צָרִיךְ שִׁיְהִי בְּנוּ יִינָה שֶׁל תּוֹרָה הוּא כַח עֵסֶק הַתּוֹרָה בְּכָל הַפְּרָדִ"ס - ד' חֲלָקִיָּה, (כְּדַפְרֵשׁ בְּשִׁיר הַשִּׁירִים עַל הַפְּסוּק "הִבִּיאֵנִי אֶל בֵּית הַיְיִו"), וְאִם לֹא ח"ו סוּבְלִים יִסּוּרִים, וְרַק עַל יְדֵי כַח הַתּוֹרָה שֵׁישׁ בְּעַם יִשְׂרָאֵל נִגְאָלִים, עַכְתָּ"ד. וּפּוֹק חֲזִי מַה שְׂאֲמָרוּ בְּזוּהַר הַקְּדוּשׁ פְּרִשְׁת בְּרַאשִׁית (דף כח): בְּלִשׁוֹן הַקְּדֻשׁ: אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, וְהָרִי מִי נִתֵּן מַעֲשֵׂה שֶׁל אָדָם בְּיִשְׂרָאֵל וּבְמִשֶׁה? אָמַר לוֹ: בְּנִי, וְאַתָּה אֲמַרְתָּ כִּי? וְכִי לֹא לְמַדְתָּ (יִשְׁעִיָּה מו) מְגִיד מְרַאשִׁית אַחֲרִית! אָמַר לוֹ, כִּי הוּא וְדָאִי. וְלִכֵּן מִשֶׁה לֹא מַת, וְהוּא נִקְרָא אָדָם, וּבְגִלְלוֹ נֶאֱמַר בְּגִלוֹת הָאֲחֵרוֹנָה וְלֹאֲדָם לֹא מִצָּא עֵזֶר, אֲלֵא כָּלָם כְּנִגְדוּ. וְכֵן נֶאֱמַר בְּעַמּוּד הָאֲמֻצְעִי וְלֹאֲדָם לֹא מִצָּא עֵזֶר שִׁיּוּצִיא שְׂכִינָה מֵהַגְּלוּת. זְהוּ שְׁכָתוּב (שְׁמוֹת ב) וַיִּפֶן כֹּה וַיֵּרָא כִּי אֵין אִישׁ. וּמִשֶׁה הוּא בְּדַמּוּתוֹ מִמֶּשׁ, שְׁנֶאֱמַר בּוֹ לֹא מִצָּא עֵזֶר כְּנִגְדוּ. בְּאוֹתוֹ זְמַן וַיִּפֵּל ה' אֱלֹהִים הַתְּרַדְמָה עַל הָאָדָם. ה' אֱלֹהִים - אֲבָא וְאֲמָא. תְּרַדְמָה - זוּ הַגְּלוּת, שְׁנֶאֱמַר בָּהּ (בְּרַאשִׁית טו) וַתְּרַדְמָה נִפְלָה עַל אֲבָרָם. הַפִּילוֹ עַל מִשֶׁה וַיִּישָׁן. אֵין שְׁנָה אֲלֵא גְלוּת. וַיִּקַּח אַחַת מִצְלַעְתָּיו - מִצְלַעוֹתָיו שֶׁל מִי? אֲלֵא מְאוֹתָם עֲלָמוֹת שֶׁל הַגְּבִירָה נְטִלוּ אֲבָא וְאֲמָא אַחַד מֵהֶם, וְהוּא צַד לְבֹו, יָפָה כְּלִבָּנָה. וַיִּסְגַר בְּשָׂר תַּחְתָּנָה - זֶה בְּשָׂר שְׁנֶאֱמַר בּוֹ (שִׁם ו) בְּשִׁגְם הוּא בְּשָׂר. בְּשָׂר שֶׁל מִשֶׁה אָדָם, וְעֵלְיוֹ נֶאֱמַר פְּנֵי מִשֶׁה כְּפָנֵי חֲמָה, וְלִכֵּן (שִׁיר ו) יָפָה כְּלִבָּנָה בְּרָה כַחֲמָה. וּבְאֵר בְּמִקְדָּשׁ מְלֵךְ: דְּמִשֶׁה רַעֲיָא מְהִימְנָא סוּבַל עַל וְצַעַר הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה לְבָדוּ, כִּי אֵין הַתְּלַמִּידִי חֲכָמִים רוּצִים לְסִייעוּ בְּזָה, שְׂאִינִם רוּצִים לְלַמּוֹד סוּדוֹת הַתּוֹרָה, אֲלֵא כּוֹלָם כְּנִגְדוּ וְלֹא מִצָּא הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מִי שִׁיעֵזֶר לְהוּצִיא אֶת הַשְּׂכִינָה מִן הַגְּלוּת, וְכָלָם בְּסוּד הַתְּרַדְמָה וְהַשִּׁינָה.

כַּל הַגְּאוּלָּה תְּלוּיָה בַעֲסַק הַחֲכָמָה הַזֹּאת

וּבְדָגְל מַחְנֵה אֶפְרַיִם (פְּרִשְׁת שְׁמִינִי): וְזֶהוּ דְרִשׁ דְּרִשׁ מִשֶׁה, הֵינּוּ כְּשִׁיתְגַּלְהָה (כִּי בְּכָל דּוֹר וְדוֹר יֵשׁ בַּחֲנִינַת מִשֶׁה, וְאִתָּא דְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי הִיָּה בַּחֲנִינַת מִשֶׁה), וַיְדַרְשׁ מַה שְׁדַרְשׁ כְּבָר מִשֶׁה, הֵינּוּ רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, סִפְר הַזְּהַר, אַזְ וְהִנֵּה שְׂרָף, הֵינּוּ שְׁיִתְבַּטְלוּ כָּל הַקְּלָפוֹת וּמִמִּילָא יְהִיָּה הַגְּאֻלָּה שִׁיבְנָה בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ אָמֵן סְלָה וְעַד.

וּגַם עַל יְדֵי הַחִיבוּר הַהוּא יִהְיֶה בְּטוֹל הַקְּלִיפּוֹת וְקַלּוֹת הַגְּלוּת וְהַשְׁבַּתַת הַקְּטִירוּגִים (חֲסֵד לַאֲבָרָה מַעִין רַאשׁוֹן נַהַר כ"ד). הַכַּל תְּלוּי בַעֲסַק הַחֲכָמָה הַזֹּאת, וּמוֹנִיעַתָנוּ מִלְּהַתְּעַסֵּק

בַּהּ הִיא גּוֹרַמַת אַחוּר וְעוֹכּוּב בְּנִין בֵּית מִקְדָּשָׁנוּ וְתַפְאֵרַתָנוּ.

(הַקְּדַמַת הַרַב חַיִּים וַיִּטַּל לַעֲץ חַיִּים).

כָּל הָאֲסוּנוֹת וְהָעֲנִיּוֹת וְהַצָּרוֹת, וְעֹכֹב בִּיאַת הַמְּשִׁיחַ וְהַגָּאוּלָּה, זֶה בְּגִלְל שְׁלֵא רוֹצִים לְלַמּוֹד אֶת תּוֹרַת הַסּוּד - וּמַעֲכָבִים הַגָּאוּלָּה

בְּתִיקוּנֵי זוהר (תיקון ל'), אָמַר הַרְשֵׁב"י ע"ה שְׁכַל הָאֲסוּנוֹת וְהָעֲנִיּוֹת וְהַצָּרוֹת, וְעֹכֹב בִּיאַת הַמְּשִׁיחַ וְהַגָּאוּלָּה, זֶה בְּגִלְל שְׁלֵא רוֹצִים לְלַמּוֹד אֶת תּוֹרַת הַסּוּד. - וּבְזוֹהַר פְּרִשְׁת נְשִׂיא (קכד, ב), אָמַר הַרְעִיָא מְהִימְנָא דְדוּקָא בְּזוֹכֹת לִימוּד סֵפֶר הַזוֹהַר יוֹצֵאִים מִהַגְלוֹת בְּרַחֲמִים, וְכִבְר בְּאֵרו גְּדוּלֵי הַדּוֹרוֹת, כִּי הַלִּימוּד בְּזוֹהַר הַקְּדוּשׁ מוֹעִיל גַּם בְּגִירְסָא, כִּי מְטַהֵר הַנֶּפֶשׁ הוּא (עֵינֵי בְּסֵפֶר אור הַזוֹהַר) וּמְזַכֵּר הָאֵוִיר, וּמְכַנְיֵע כַּח מַלְכוּת הַרְשָׁעָה, וְדַע כִּי כִבְר הוֹרָה מְלֶאךָ הָאֱלֹקִים הָאֲר"י הַחַי זי"ע לְתַלְמִידָיו הַגְּדוֹלִים, שְׂיִלְמָדוּ זוֹהַר בְּגִירְסָא, לְזָכוֹת עַל יָדוֹ לְהַשְׁגָּה, וְכֵן לְבַעֲלֵי תְשׁוּבָה לְטַהֵר נַשְׁמָתָם, וּלְקַבְּלַת תְּשׁוּבָתָם. וְאֵלוֹ כִבְר קִיְמָנוּ עֲצַת הַרְמַח"ל זִיע"א לְלַמּוֹד בְּחַבְרָה זוֹהַר הַקְּדוּשׁ בְּגִירְסָא בְּרַצִּיפוֹת, כִּכְר הוֹנַח לָנוּ, וְנִצְלָנוּ מִיַּד כָּל הַקְּמִים עָלֵינוּ, וְזָכִינוּ לְרוּחַ טְהָרָה, (דְּבִיאל פְּרָק ז יג) "וְאָרוּ עִם עֲנָנֵי שְׁמַיָא" וְגַבַר יִשְׂרָאֵל!

עַל כֵּן רָאוּ נָא בְּזֶה דְבָרֵי הַגֵּר"א ז"ל, וְדַבְרֵי גְּדוּלֵי יִשְׂרָאֵל מְעַנְּנֵן חוֹבַת הַשְּׁעָה לַעֲסוֹק בְּלִימוּד הַזוֹהַר הַקְּדוּשׁ, וְעַתָּה יֹאמַר בְּקוֹל רֵם וְנִשְׂא "חַתּוּם פִּי שְׁטָן... יְעוּם בּו וְיָדָם", וְלֹא יִקְנָטְרוּ עוֹד הַשׁוֹגְגִים וְהַמְזִידִים, וְלִשְׁוֹמְעִים יוֹנְעִים יֹאמְרוּ הַמְּגִידִים, לְכֹל אִישׁ יִשְׂרָאֵל הַקְּטָנִים עִם הַגְּדוֹלִים, יַחַד כָּל יִשְׂרָאֵל חֲבָרִים, וּמְמַנּוּ יִשְׁקוּ כָּל הַעֲדָרִים, בְּאַהֲבָה וּבְאַחֲדוּת נִפְלָאִים, כּוֹלְנוּ לִי-הַ וּלְי-הַ עֵינֵינוּ מִצְפִּים.

וּבְזָכוֹת אֲדוּנֵינוּ דְּדוֹד הַמְּלֶאךָ ע"ה הוּא מְשִׁיחַ ה', יִתְקַיְמוּ דְבָרֵי הַנְּבִיא יִחְזַקְאֵל (פְּרָק לז ט) דְּבַר אֱלֹהִים כֹּה אָמַר אֲד-נִי ה' הִנֵּה אֲנִי לְקַח אֶת עַץ יוֹסֵף אֲשֶׁר בְּיַד אֲפְרַיִם וְשִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל חֲבָרֵי וְנִתְתִּי אוֹתָם עָלָיו אֶת עַץ יְהוּדָה וְעִשִׂיתֶם לְעַץ אֶחָד וְהָיוּ אֶחָד בְּיָדֵי: (יִחְזַקְאֵל פְּרָק לז כד-כה, כז) וְעַבְדֵי דְּדוֹד מְלֶאךָ עָלֵיהֶם וְרוּעָה אֶחָד יִהְיֶה לְכֻלָּם וּבְמִשְׁפָּטֵי יִלְכוּ וְחֻקְתֵי יִשְׁמְרוּ וְעִשׂוּ אוֹתָם, וְיִשְׁבוּ עַל הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִתְתִּי לְעַבְדֵי לְיַעֲקֹב אֲשֶׁר יִשְׁבוּ בָּהּ אַבּוֹתֵיכֶם וְיִשְׁבוּ עָלֶיהָ הֵמָּה וּבְנֵיהֶם וּבְנֵי בְנֵיהֶם עַד עוֹלָם וְדוֹד עַבְדֵי נְשִׂיא לָהֶם לְעוֹלָם: וְהָיָה מִשְׁכְּנֵי עָלֵיהֶם וְהִיִּיתִי לָהֶם לְאֱלֹקִים וְהָיָה לִי לְעַם. וּבְזָכוֹת הַרְשֵׁב"י ע"ה נִשְׁמַת מִשָּׁה רַעֲיָא מְהִימְנָא מְשִׁיחַ ה' הוּא גּוֹאֵל רָאשׁוֹן וְהוּא גּוֹאֵל אַחֲרוֹן (אור הַחִיִּים וְחַי), וּבְיָמֵינוּ תְּנִשְׁע יְהוּדָה וְיִשְׂרָאֵל תְּשׁוּעַת עוֹלָמִים וְיִתְקַיְמִים בְּנוֹ הַרְעִיָא מְהִימְנָא בְּסִפְרָא דָא יִפְקוּן מַגְלוֹתָא בְּרַחֲמֵי וּבְגִין דָּא וְאִין עֵמוּ אֵל נִכְר, וְהָיָה ה' לְמְלֶאךָ עַל כָּל הָאָרֶץ בְּיוֹם הַהוּא יִהְיֶה ה' אֶחָד וְשִׁמּוֹ אֶחָד: (זְכָרְיָה פְּרָק יד ט), בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן.

וְזֹאת לְמוֹדְעֵי, שְׁסַפְרִים הָאֵלוּ מְתַר וּמְצוּהָ לְכֹל אֶחָד לְהַדְפִּיס כְּמָה שְׂרוּצָה בְּאֵילוּ שִׁפְהָ וְלָשׁוֹן שְׂרוּצָה, וְכָל הַמְּזַכֵּה אֶת הַרְבִּים זְכוּתוֹ עוֹמְדַת לְעַד וְזוֹכָה לְבָנִים צַדִּיקִים. וּבְגִדְל כַּח זְכוּת הַרְבִּים שֶׁל הַעוֹזְרִים וְהַמְּסַעִים לַמַּפְעֵל הַקְּדוּשׁ הַזֶּה, יִזְכוּ לְרֵאוֹת מִיוֹצְאֵי חֲלָצֵיהֶם רַב תְּעַנּוּג וְנַחַת דְּקַדְשָׁה, עַד אֲשֶׁר נִזְכָּה בְּקָרוֹב שְׂיַעֲרָה הַשָּׁם עָלֵינוּ רוּחַ טְהָרָה, וְנִזְכָּה לְטַהֵר לְבַבְנוּ לְעַבֵּד לְיוֹצְרֵנוּ כְּכֹל כַּחֲנוּ וּבְכֹל נַפְשָׁנוּ וּבְכֹל מַאֲדָנוּ, וְתַקְּיָם הַבְּטַחַת הַרְעִיָא מְהִימְנָא "בְּהַאי סֵפֶר הַזֶּה, יִפְקוּן בִּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי". כְּלָנוּ כְּאֶחָד נִזְכָּה שְׂיַקְּיָם בְּנוּ נְבוֹאָת הַרְשֵׁב"י "זְכָאָה דְרָא דְהַאי אֲתַגְלִיא בִּיה

ובסגולתו "וּקְרָאתֶם דָּרוֹר" וְתַחַזְּנָה עֵינֵינוּ, בֶּן דָּוִד מְשִׁיחֵנוּ מֶלֶךְ בְּיוֹפְיוֹ יָבֹא וְיִגְאָלֵנוּ,
בְּ"עוֹז" וְהֶדְר אֱלֹקֵינוּ, וּבִשְׂכָר זֹאת א-ל הִי חֵלְקֵינוּ, וְנִחָה עָלֵינוּ רוּחַ ה' צוֹרְנוּ מִגִּינֵינוּ,
יְגַלֵּה כְבוֹד מַלְכוּתְךָ עֲלֵינוּ, וְאִז יִשְׂמַח לְבַנּוּ, וְתִגַּל נַפְשֵׁנוּ, בְּיִשׁוּעַת מַלְכֵינוּ, אֲכִ"ךְ.

הק' שלום יהודה גראס
אבדק"ק האלמין
בית שמש תובב"א

לעילוי נשמת

יחיא בן חיים
יהודית בת נחמיה

לבריאות, אורך ימים והצלחה בכל

אריה בן יחיא וכל משפחתו,
ציון בן יחיא ומשפחתו
נסים בן יחיא ובני ביתו,
מרדכי בן יחיא וכל משפחתו
מרדכי בן אשר וכל משפחתו
שלום בן יהודית וכל משפחתו
אמנון בן אברהם וכל משפחתו
יונה בת לאה
מזל בת יהודית ובניה
שרה בת יהודית
צביה בת עקיבה
אביטל (ניקול) בת רחל
יוכבד בת יהודית

ספר ראשון

א לחודש

א אֲשֶׁרִי הָאִישׁ אֲשֶׁר לֹא חָלַף בְּעֵצַת רְשָׁעִים וּבְדַרְךְ חַטָּאִים לֹא עָמַד
וּבְמוֹשֵׁב לְצִים לֹא יָשָׁב: ב כִּי אִם בְּתוֹרַת יְהוָה חָפְצוֹ וּבְתוֹרָתוֹ יִהְיֶה

— שִׁמוֹשׁ תְּהִלִּים —
למפלת נפלים

אשרי האיש וגו' (א, א): [שימוש תהלים לפרק א] כתוב יתיה בקלף צבי עד "וכל אשר יעשה יצליח", ושם שלו אלת"ד. כיצד, א' מן אשרי, ל' מן לא כן, ח' מן יצליח, ד' מן דרך רשעים. וכתוב יהי רצון מלפניך אלת"ד שתעשה לאשה (פלוגית בת פלוגית) שלא תפיל ותרפאנה רפואה שלמה מועתה ועד עולם אמון אמון אמון סלה. ותלוהו עליה.

— זוהר תהלים —

כמה חביבים אותם שמשתדלים בתורה לפני הקב"ה שאפלו בזמן שהדין תלוי בעולם ונתנה רשות למשחית להשחית, התלמיד חכם שמור הוא מכל משמר
כִּי אִם בְּתוֹרַת ה' חָפְצוֹ (א, ב): [זוהר במדבר 9' בלק (דף ר"ב.)] עוד פתח ואמר, (דברים ב) כִּי תִצּוּר אֶל עִיר יָמִים רַבִּים לְהִלָּחֵם עָלֶיהָ לְתַפְשָׁהּ וְגו'. כִּמָּה טוֹבִים הֵם דְּרָכֶי וּשְׁבִילֵי הַתּוֹרָה, שְׁהָרִי בְּכָל דָּבָר וּדְבָר יֵשׁ כִּמָּה עֲצוֹת, כִּמָּה טוֹבוֹת לְבָנֵי אָדָם, כִּמָּה

מרגליות שמאירות לכל צד, ואין לה דבר בתורה שאין בו כמה נרות מאירים לכל צד. פסוק זה הוא כפשוטו, ויש בו כפי מדרשו, ויש בו חכמה עליונה להזהיר למי שצריך. אשרי חלקו מי שמשתדל בתורה תמיד. מי שמשתדל בה, מה כתוב בו? (תהלים א) כִּי אִם בְּתוֹרַת ה' חָפְצוֹ וּבְתוֹרָתוֹ יִהְיֶה יוֹמָם וּלְיָלֵלָה, וְהָיָה כְּעֵץ. לָמָּה זֶה סָמוּךְ לָזֶה? אֵלֶּא מִי שְׁמִשְׁתַּדֵּל בְּתוֹרָה יוֹמָם וּלְיָלֵלָה, לֹא יִהְיֶה כְּעֵץ יָבֵשׁ, אֵלֶּא כְּעֵץ

ענין שימוש תהלים

ממרום האצילנו, תורת אמת נתן לנו והתורה כולה שמותיו של הקב"ה והיא המצלת והמגנה מן המקרים כאמרו בשכבך תשמור עליך וכו'. גם חמשת ספרי תהלים המכוונים כנגד חמשה חומשי תורה וכמה וכמה סודות נוראות ונפלאות בהם להגן ולהציל האדם מרעתו. ובדורות הראשונים היו משתמשים בשימוש תהלים כדמוכח להדיא בגמרא משיר של פגעים וכו'.

* ספר שמוש תהלים: סגולות ושמות המלאכים היוצאים מן הפסוקים בתהלים. על הספר הקדוש הזה הסכימו כבר כל גדולי עולם ובתוכם הרשב"א ז"ל בתשובה (סימן קי"ג). הוספנו על זה מראה מקומות ובמקומות החסרים הוספנו שמוש תהלים החדש מספרי קבלה. יצא לאור ע"י מפעל הזוהר העולמי ראש חודש ניסן ה'תשע"ד.
הקדמה: ידוע לכל העמים כי שם ה' נקרא עלינו

יִזְמַם וְלִילֶהָ: ג וְהָיָה בְּעֵץ שָׁתוּל עַל פְּלָגֵי מַיִם אֲשֶׁר פָּרְיוֹ וְתֵן בְּעֵתוֹ וְעָלְהוּ לֹא יִבּוֹל וְכָל אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה יִצְלִיחַ: ד לֹא בֶן הַרְשָׁעִים כִּי אִם כַּמִּין אֲשֶׁר תִּדְרָפְנוּ רוּחַ:

זוהר תהלים

רבים הם? אלא שלשה ימים זה אחר זה נקראים ימים רבים. גם כן, כי תצור אל עיר ימים רבים - שלשה ימים זה אחר זה שנודע דבר בעיר. בא ואצוף על (כל) בני ביתי: לא תשחית את עצה - זה תלמיד חכם שהוא בעיר, שהוא עץ החיים, אילן שנותן פרות. על גוף של ישראל אמר, ועץ עשה פרי אשר זרעו בו על הארץ

לא בן הרשעים כי אם כמין (א, ט): זוהר

חדש מדרש רות (דף צא.) למה הדבר דומה? לשני אילנות, אחד קדוש ואחד טמא. מי הוא הקדוש, ומי הוא הטמא? מי שעושה פרי הוא הקדוש, ומי שאין עושה פרי הוא הטמא. וזהו שיעשה צל לעבודה זרה. ועם כל זה הם נטועים בארץ, ולעץ אחד יש מים, ולעץ האחר אין (יש) מים. ועם כל זה, עץ אחד יעשה פרי, ועץ אחד לא יעשה פרי. בדגמא הזו הם ישראל ובני האמות. שני אילנות, שהם נטועים בארץ. רוח של קדשה, ורוח של טמאה. זהו האילנות, והם בארץ אחת, שהן מן הגוף, אחינו עמנו. ולאחד יש מים ועושה פרי, זו היא התורה הקדושה של ישראל

ענין שימוש תהלים

האומרו נצול מכל כלי זיון. והנה מה טוב ומה נעים לזכות בו את הרבים כי לא חדש הוא וכבר היה לעולמים מרגלא בפומייהו דאנשים ושרים ותמימים אשר היו מלפנינו.

פתח השער לספר זוהר תהלים עם ספר שימוש תהלים: ב"ה זכינו להוציא לאור את הספר שימוש תהלים לזוהר תהלים עם הוספות מחכמי הקבלה

שתול על פלגי מים. מה אילן יש בו שרשים, ויש בו קלפות, ויש בו מח, ויש בו ענפים, ויש בו עלים, ויש בו פרחים, ויש בו פרי - שבעה סוגים אלו עולים לשבעה עשר, לשבעים, גם דברי תורה יש בהם פשט המקרא, דרש, רמז שרומז חקמה, גימטריאות, סודות טמירים, סודות נסתרים אלו על אלו, פסול וכשר, טמא וטהור, אסור והתר. מכאן והלאה מתפשטים הענפים לכל צד, והיה כעץ ודאי. ואם לא - אינו חכם בחקמה.

בא וראה כמה חביבים אותם שמשתדלים בתורה לפני הקדוש ברוך הוא, שאפלו בזמן שהדין תלוי בעולם ונתנה רשות למשחית להשחית, הקדוש ברוך הוא מצוהו עליהם, על אותם המשתדלים בתורה, וכך אומר להם הקדוש ברוך הוא: כי תצור אל עיר, בגלל החטאים הרבים שחטאו לפני והתחילו בדין. ימים רבים, מה זה רבים? (שלשה ימים זה אחר זה נקראו ימים רבים. אף כאן כי תצור אל עיר ימים רבים) שלשה ימים זה אחר זה שנודע דבר בעיר. מנין לנו שימים רבים הם שלשה? שכתוב (ויקרא טו) ואשה כי יזוב זוב דמה ימים רבים. וכי ימים

וכבר הסכימו בזה כל גדולי עולם וחזי מאן גברא רבה קמסהיד עליה הרשב"א ז"ל בתשובה סימן קי"ג. וכן ריב"ז בפרק חלק כתב גבי לוחש על מכה וזה לשונו אם יש לו קדחת מותר ללחוש עליו ולהתרפאות בדברי תורה וכו'. עוד מבואר בגמרא פרק במה אשה יוצאה עיני שם. וכן כתב תשב"ץ כי בויהי נועם אין בו שום זי"ן לומר לך שכל